OPŁATĘ POCZTOWĄ UISZCZONO GOTÓWKĄ

DZIENNIK URZĘDOWY
KURATORIUM OKRĘGU SZKOLNEGO LWOWSKIEGO

Nr 1 LWÓW, DNIA 31 STYCZNIA 1938 R. ROK XLII

W DNIU IMIENIN
PANA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ
SKŁADAJĄ
NAJDOSTOJNIEJSZEMU SOLENIZANTOWI
NAJLEPSZE ŻYCZENIA WRAZ Z WYRAZAMI HOŁDU I CZCI
MŁODZIEŻ SZKOLNA, NAUCZYCIELSTWO
I PRACOWNICY ADMINISTRACJI SZKOLNEJ OKRĘGU LWOWSKIEGO

TREŚĆ

1.

UROCZYSTOŚCI SZKOLNE W DNIU IMIENIN PANA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

MINISTER WYZNAŃ RELIGIJNYCH
I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO
Warszawa
Dnia 18 stycznia 1938 r.
Nr II W-218/38.

W dniu 1 lutego przypadają Imieniny Pana Prezydenta Rzeczypospolitej, Profesora Ignacego Mościckiego.

Dzień ten, jako dzień wolny od nauki szkolnej, należy wyzyskać na uświadomienie młodzieży o roli Pana Prezydenta, jako Pierwszego Obywatela Państwa Polskiego, reprezentującego Majestat Rzeczypospolitej i o trudzie życia Dostojnego Jubilata, poświęconego służbie Ojczyźnie i pracy naukowej.

Szkolne uroczystości powinny być poprzedzone nabożeństwami szkolnymi.

Minister
(—) W. Świętosławski

KURATORIUM
OKRĘGU SZKOLNEGO LWOWSKIEGO
WE LWOWIE
Dnia 22 stycznia 1938 r.
Nr O. 1274/38.

Powyższe zarządzenie Pana Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego podaję do wiadomości i zastosowania się.

Kurator Okręgu Szkolnego
Dr. T. Kupczyński

Otrzymują:
Dyrekcje, Kierownictwa, państw. i pryw. szkół średnich ogólnokształcących, zakładów kształcenia nauczycieli, szkół zawodowych, rolniczych, dokształcających, Inspektoraty Szkolne oraz Kierownictwa publicznych szkół powszechnych w Okręgu.

2.

STOSUNEK K. O. P. DO SZKOLNICTWA POWSZECHNEGO

MINISTER WYZNAŃ RELIGIJNYCH
I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO
Warszawa, dnia 12 stycznia 1938 r.
Nr II P-21/38.

Dowództwo Korpusu Ochrony Pogranicza.

Na podstawie sprawozdań podwładnych mi władz szkolnych stwierdzam z uznaniem, że ustosunkowanie się poszczególnych dowódców i Oddziałów Korpusu Ochrony Pogranicza do szkół powszechnych rejonu granicznego, do dziatwy szkolnej i nauczycielstwa jest jak najlepsze i najżyczliwsze, oraz że opieka nad dziećmi szkolnymi jest bardzo troskliwa i bardzo intensywna.

W związku z tym poczuwam się do miłego obowiązku wyrażenia serdecznego podziękowania wszystkim dowódcom i oddziałom za wielką życzliwość i wszelką pomoc okazywaną szkole powszechnej.

Równocześnie proszę o powiadomienie o tym wszystkich podległych dowódców poszczególnych oddziałów Korpusu Ochrony Pogranicza.

Minister
(—) W. Świętosławski

J. w.

Ministerstwo podaje do wiadomości.

Dyrektor Departamentu
Dr. M. Pollak

Otrzymują:
PP. Kuratorowie Okręgów Szkolnych, Naczelnik Wydz. Ośw. Woj. Śląsk., Kurator Liceum Krzemienieckiego.

3.

USTAWA

z dnia 8 stycznia 1938 r.

o medalu „Za Długoletnią Służbę".

(Przedruk z Dziennika Ustaw Rzptej nr. 3. z dn. 19 stycznia 1938, poz. 11.)

Art. 1. Ustanawia się medal „Za Długoletnią Służbę".

Art. 2. (1) Medal o średnicy 35 mm brązowy, srebrny lub złoty nosi na stronie czołowej wyobrażenie orła państwowego w otoku stylizowanego ornamentu oraz napis „Za Długoletnią Służbę", na odwrocie zaś cyfrę: na medalu brązowym „X", na medalu srebrnym „XX", na medalu złotym „XXX", opartą na gałązce laurowej.

(2) Medal nosi się na lewej piersi, bezpośrednio po odznaczeniach państwowych polskich, a przed odznaczeniami zagranicznymi, na wstążce amarantowej o szerokości 37 mm z podłużnym pasem białym po środku o szerokości 11 mm.

Art. 3. (1) Prawo do medalu uzyskuje się z tytułu pracy w służbie Państwa lub instytucyj publicznoprawnych.

(2) Po dziesięciu latach służby, pełnionej po dniu 11 listopada 1918 r., otrzymuje się medal brązowy, po dwudziestu latach medal srebrny, po trzydziestu latach — medal złoty.

(3) Przerwy w okresach służby, zmiany stosunku służbowego lub opuszczenie służby nie stanowią przeszkód do otrzymania medalu.

Art. 4. (1) Nie otrzymują medalu osoby, skazane prawomocnym wyrokiem sądowym lub dyscyplinarnym, jeżeli w wyniku skazania nastąpiło rozwiązanie stosunku służbowego.

(2) Osoby, wymienione w ust. (1), przyjęte ponownie do służby, mają prawo do otrzymania medalu po przesłużeniu okresów, przewidzianych w art. 3, liczonych od dnia ponownego objęcia służby.

(3) Przepisy poprzedzające stosuje się odpowiednio do osób, z którymi rozwiązano z ich winy umowę o pracę.

Art. 5. (1) Medal nadają właściwi ministrowie, a w działach służby nie podlegających ministrom — właściwa władza naczelna.

(2) Ministrowie mogą uprawnienia swe w tym zakresie przekazać władzom bezpośrednio podległym.

Art. 6. Odznaczony ponosi koszty wykonania medalu.

Art. 7. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej
Mościcki

Prezes Rady Ministrów
Sławoj Składkowski

4.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA WYZNAŃ RELIGIJNYCH I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO

z dnia 24 grudnia 1937 r.

o kwalifikacjach zawodowych nauczycieli religii rzymskokatolickiej w szkołach powszechnych.

(Przedruk z Dziennika Ustaw Rzplitej nr. 4, dn. 24 stycznia 1938, poz. 26.)

Na podstawie art. 1 ust. 3 i art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych nauczycieli szkół powszechnych (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 258) zarządzam co następuje:

O KWALIFIKACJACH ZAWODOWYCH DO NAUCZANIA RELIGII RZYMSKOKATOLICKIEJ W PUBLICZNYCH I PRYWATNYCH SZKOŁACH POWSZECHN.

§ 1. Kwalifikacje zawodowe do nauczania religii rzymskokatolickiej w publicznych i prywatnych szkołach powszechnych ma duchowny rzymskokatolicki, który posiada:

a) świadectwo ukończenia studiów na wydziale teologii katolickiej w uniwersytetach polskich lub uzyskane najpóźniej w 1930 r. absolutorium wydziału teologicznego w Polsce;

b) bądź świadectwo ukończenia studiów teologicznych w diecezjalnych wyższych seminariach duchownych w Polsce;

c) bądź świadectwo ukończenia studiów lub

absolutorium uzyskane na wydziałach teologicznych uniwersytetów lub w zakładach teologicznych za granicą — przy zachowaniu przepisów obowiązujących w sprawie nostryfikacji świadectw zagranicznych.

§ 2. Kwalifikacje zawodowe do nauczania religii rzymskokatolickiej w publicznych i prywatnych szkołach powszechnych ma osoba, która posiada:

a) bądź kwalifikacje zawodowe, określone w art. 1. ust. 1. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych nauczycieli szkół powszechnych (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 258),

b) bądź gimnazjalne świadectwo dojrzałości lub przewidziane w art. 52 ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 389) świadectwo kwalifikujące do studjów w szkołach wyższych oraz w obu przypadkach świadectwo pomyślnego ukończenia prowadzonych przez władze duchowne kursów katechetycznych i złożenia z wynikiem pomyślnym egzaminu przed jedną z kurii diecezjalnych.

§ 3. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może w wyjątkowych przypadkach zezwalać na nauczanie religii rzymskokatolickiej w publicznych i prywatnych szkołach powszechnych osobom, posiadającym misję kanoniczną, nie mającym kwalifikacji wymienionych w §§ 1 i 2, jednakże nie dłużej niż przez trzy lata.

§ 4. Aby móc udzielać nauki religii rzymskokatolickiej powinna posiadać zarówno osoba duchowna jak i osoba świecka, oprócz kwalifikacji zawodowych, jeszcze misję kanoniczną, udzieloną przez właściwego biskupa.

Obowiązek posiadania osobnej misji kanonicznej nie dotyczy duchowieństwa parafialnego.

O KWALIFIKACJACH ZAWOD. DO USTALENIA NAUCZYCIELI RELIGII RZYMSKOKAT. W PUBLICZNYCH SZKOŁACH POWSZECHNYCH

§ 5. Kwalifikacje zawodowe do nauczania religii, określone w § 1, są dla duchownych rzymskokatolickich nauczycieli religii zarazem kwalifikacjami zawodowymi, wymaganymi do ustalenia w państwowej służbie nauczycielskiej.

§ 6. Kwalifikacje zawodowe do ustalenia w państwowej służbie nauczycielskiej posiada świecki nauczyciel religii rzymskokatolickiej, który uzyskał świadectwo zdania egzaminu praktycznego na nauczyciela religii rzymskokatolickiej publicznych szkół powszechnych. Program tego egzaminu jak i skład komisji egzaminacyjnych ustali Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z właściwą władzą duchowną.

§ 7. Do praktycznego egzaminu na nauczyciela religii rzymskokatolickiej publicznych szkół powszechnych może przystąpić obowiązany do jego złożenia nauczyciel religii rzymskokatolickiej publicznej szkoły powszechnej, który wykaże się co najmniej dwuletnią nieprzerwaną pracą nauczycielską w wymiarze nie mniejszym niż 14 godzin tygodniowo, odbytą w publicznej szkole powszechnej po uzyskaniu kwalifikacji zawodowych do nauczania religii rzymskokatolickiej w publicznych i prywatnych szkołach powszechnych.

Za pracę nauczycielską, uprawniającą nauczyciela religii rzymskokatolickiej publicznej szkoły powszechnej do przystąpienia do praktycznego egzaminu na nauczyciela religii rzymskokatolickiej publicznych szkół powszechnych, Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego lub władza przez niego oznaczona może uznać pracę w szkole innej niż publiczna szkoła powszechna, przy zachowaniu jednak warunków pracy, podanych w ust. 1 niniejszego paragrafu.

§ 8. Praktyczny egzamin na nauczyciela religii rzymskokatolickiej publicznych szkół powszechnych winien być zorganizowany w miarę możności w tej szkole powszechnej, w której dany nauczyciel jest zatrudniony.

Praktyczny egzamin na nauczyciela religii rzymskokatolickiej publicznych szkół powszechnych można zdawać dwa razy. W wyjątkowych przypadkach Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może zezwolić poszczególnym nauczycielom na zdawanie tego egzaminu po raz trzeci.

§ 9. Jeżeli nauczyciel religii rzymskokatolickiej publicznej szkoły powszechnej nie zda praktycznego egzaminu na nauczyciela religii rzymskokatolickiej publicznych szkół powszechnych przed upływem pięciu lat pracy nauczycielskiej w publicznych szkołach powszechnych po uzyskaniu kwalifikacji zawodowych do nauczania religii rzymskokatolickiej w publicznych i prywatnych szkołach powszechnych, winien być z nim rozwiązany stosunek służbowy.

Władza szkolna II instancji może w szczególnych przypadkach odroczyć ostateczny termin praktycznego egzaminu na nauczyciela religii rzymskokatolickiej publicznych szkół powszechnych, jednak nie dłużej niż na rok.

§ 10. Praktyczny egzamin na nauczyciela religii rzymskokatolickiej publicznych szkół powszech-

nych traci ważność, o ile osoba, która zdała ten egzamin, nie pracuje przez 10 lat z rzędu w szkołach lub w administracji szkolnej.

Przepis ten nie ma zastosowania do tych nauczycieli, którym Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przywróci prawa nauczycieli stałych na mocy przepisów o stosunkach służbowych nauczycieli.

§ 11. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może w wyjątkowych przypadkach zwalniać nauczycieli religii rzymskokatolickiej publicznych szkół powszechnych, posiadających kwalifikacje zawodowe do nauczania religiii rzymskokatolickiej w publicznych i prywatnych szkołach powszechnych, od obowiązku złożenia praktycznego egzaminu na nauczyciela religii rzymskokatolickiej publicznych szkół powszechnych, o ile praca ich w szkole powszechnej zostanie uznana za wybitną przez władze szkolne — po wysłuchaniu opinii właściwej władzy duchownej.

O KWALIFIKACJACH DODATKOWYCH

§ 12. Nauczyciel religii rzymskokatolickiej publicznej szkoły powszechnej, posiadający kwalifikacje zawodowe do nauczania religii rzymskokatolickiej i do ustalenia w publicznych szkołach powszechnych, oraz nauczyciel religii rzymskokatolickiej prywatnej szkoły powszechnej, posiadający kwalifikacje do nauczania religii rzymskokatolickiej w publicznych i prywatnych szkołach powszechnych, może uzyskać kwalifikacje dodatkowe przez ukończenie państwowego wyższego kursu nauczycielskiego lub zakładu o poziomie, uznanym przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego co najmniej za równorzędny, lub też przez zdanie równowartościowego egzaminu na podstawie przepisów określonych przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE

§ 13. Osoby posiadające kwalifikacje do nauczania religii rzymskokatolickiej w szkołach powszechnych, przepisane dla nauczycieli religii rzymskokatolickiej publicznych szkół powszechnych w myśl przepisów obowiązujących w którejkolwiek części Rzeczypospolitej do chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, a które przed dniem wejścia w życie tego rozporządzenia były czynne w charakterze nauczycieli religii rzymskokatolickiej w szkołach powszechnych co najmniej przez 3 lata, posiadają tym samym kwalifikacje do nauczania religii w rozumieniu rozporządzenia niniejszego.

§ 14. Nauczyciele religii rzymskokatolickiej czynni w publicznych lub prywatnych szkołach powszechnych w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, a nie odpowiadający warunkom § 13 winni uzyskać kwalifikacje zawodowe do nauczania religii rzymskokatolickiej w publicznych i prywatnych szkołach powszechnych przed dniem 30 czerwca 1940 r., w przeciwnym razie należy rozwiązać z nimi stosunek służbowy najdalej z dniem 30 czerwca 1940 r.

§ 15. Osobom, czynnym w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego w charakterze nauczycieli religii rzymskokatolickiej w szkołach powszechnych, a nie posiadającym kwalifikacji, określonych w § 2 a) lub b), o ile wykażą się: 1) dobrymi wynikami nauczania i 2) świadectwem pomyślnego zdania egzaminu katechetycznego przed jedną z kurii biskupich, może Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przyznać w terminie do dnia 30 czerwca 1940 r. kwalifikacje zawodowe do nauczania religii rzymskokatolickiej w publicznych i prywatnych szkołach powszechnych.

§ 16. Kwalifikacje zawodowe do ustalenia w państwowej służbie nauczycielskiej posiadają ci nauczyciele religii rzymskokatolickiej, czynni w publicznych szkołach powszechnych w dniu wejścia rozporządzenia niniejszego, którzy do tego dnia:

a) spełnili warunki wymienione w § 5,

b) uzyskali na podstawie obowiązujących przepisów kwalifikacje zawodowe do ustalenia w państwowej służbie nauczycielskiej, lub

c) zostali przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zwolnieni od obowiązku zdawania wszystkich przepisanych egzaminów i zaliczeni do kategorii nauczycieli wykwalifikowanych.

§ 17. Przy ustalaniu terminu, od którego nauczyciel religii rzymskokatolickiej publicznej szkoły powszechnej ma prawo zgłosić się do praktycznego egzaminu na nauczyciela religii rzymskokatolickiej publicznych szkół powszechnych (§ 7), lub terminu, do którego nauczyciel obowiązany jest złożyć ten egzamin (§ 9), uwzględnia się przy zastosowaniu warunków, określonych rozporządzeniem niniejszym, pracę nauczycielską, odbytą przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego.

Dla nauczycieli religii rzymskokatolickiej, czynnych w publicznych szkołach powszechnych w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego i posiadających odbytą przed tym terminem co najmniej trzyletnią nieprzerwaną pracę nauczycielską po uzyskaniu kwalifikacji zawodowych do nau-

czania religii rzymskokatolickiej w szkołach powszechnych, a obowiązanych w myśl przepisów rozporządzenia niniejszego do złożenia praktycznego egzaminu na nauczyciela religii rzymskokatolickiej publicznych szkół powszechnych — termin ostateczny zdania tego egzaminu przewidziany w § 9 odracza się do dnia 30 czerwca 1941 r.

PRZEPISY KOŃCOWE

§ 18. Rozporządzenie niniejsze dotyczy nauczycieli religii rzymskokatolickiej: a) osób duchownych zarówno świeckich jak i zakonnych oraz b) osób świeckich.

Przez nauczycieli religii rzymskokatolickiej należy rozumieć w rozporządzeniu niniejszym także i nauczycielki.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem pierwszym następnego miesiąca po jego ogłoszeniu.

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego
W. Świętosławski

5.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

z dnia 13 grudnia 1937 r. (Nr II S-10759/37)

o nadawaniu prywatnym liceom ogólnokształcącym uprawnień liceów państwowych.

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Ministerstwa W. R. i O. P. z r. 1937 Nr 14 poz. 413.)

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o prywatnych szkołach oraz zakładach naukowych i wychowawczych (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 343) zarządzam, co następuje:

§ 1. Uprawnienia państwowych liceów ogólnokształcących, przewidzianych w art. 20 i 22 ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389), mogą być nadawane:

a) liceom prywatnym, zorganizowanym na wzór liceów państwowych,
b) liceom prywatnym, niezorganizowanym na wzór liceów państwowych, a uznanym przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za eksperymentalne.

§ 2. Nadanie uprawnień liceum prywatnemu może nastąpić, jeżeli:

a) osiąga wyniki nauczania, uznane przez władze szkolne za dorównujące wynikom, osiąganym w liceach państwowych,
b) osiąga w pracy wychowawczej poziom, uznany przez władze szkolne za dorównujący poziomowi, osiąganemu w liceach państwowych, w szczególności w zakresie wychowania młodzieży, odpowiadającego potrzebom Państwa,
c) stosuje przy przyjmowaniu uczniów przepisy, obowiązujące w państwowych liceach ogólnokształcących,
d) posiada dyrektora oraz większość takich nauczycieli, którzy zarówno liczbą godzin, jak i pracą związani są przede wszystkim z tą szkołą,
e) posiada pomieszczenie, urządzenie i zaopatrzenie w środki i pomoce naukowe — odpowiednie do liczby uczniów (ennic) i wydziału,
f) odpowiada potrzebom państwowym na danym terenie.

§ 3. Uprawnienia liceów państwowych nadaje liceum prywatnemu Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na wniosek Kuratora właściwego Okręgu Szkolnego.

§ 4. Uprawnienia, nadane liceum prywatnemu, powodują uznanie świadectw, wydanych przez takie liceum własnym uczniom, za równoznaczne z odpowiednimi świadectwami liceów państwowych.

§ 5. Nadanie uprawnień ważne jest do odwołania.

Uprawnienia mogą być odwołane, gdy władze szkolne stwierdzą, że liceum przestało spełniać którykolwiek z warunków, wymienionych w § 2 niniejszego rozporządzenia lub narusza inne, obowiązujące je przepisy.

§ 6. Liceum prywatne z uprawnieniami liceów państwowych umieszcza na świadectwach szkolnych klauzulę: Zarządzeniem z dnia .... Nr..... Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego nadał prywatnemu liceum (nazwa) uprawnienia państwowych liceów ogólnokształcących.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1938 r.

W stosunku do klas pierwszych prywatnych liceów ogólnokształcących traci równocześnie moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 1 maja 1929 roku w sprawie nadawania prywatnym szkołom średnim ogólnokształcącym i seminariom nauczycielskim praw szkół państwowych (Dz. Urz. Min. W. R. i O. P. Nr 6, poz. 75).

Minister W. R. i O. P.
W. Świętosławski

6.

OCHOTNICZE HUFCE P. W. K.

MINISTERSTWO WYZNAŃ RELIGIJNYCH
I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO
Warszawa, dnia 18 grudnia 1937 r.
Nr II W-7292/37.

Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wyjaśnia, że zarządzenie Ministra W. R. i O. P. oraz Ministra Spraw Wojskowych z dnia 10 września 1937 r. Nr II W.-8256/37 w sprawie organizacji przysposobienia młodzieży do obrony kraju (Dz. Urz. Min. W. R. i O. P. Nr 12, poz. 369) [1]) nie wyklucza możliwości organizowania ochotniczych hufców przysposobienia wojskowego kobiet przez Organizację Przysposobienia Kobiet do Obrony Kraju spośród dziewcząt od lat 15 wzwyż, a więc zasadniczo spośród uczennic od IV-tej klasy gimnazjów zaczynając.

Ministerstwo W. R. i O. P. przypomina, że sprawę powyższą reguluje okólnik Ministra W. R. i O. P. z dnia 11 maja 1928 r. (Dz. Urz. Min. W. R. i O. P. poz. 213) [2]).

Otrzymują:
Kuratoria Okręgów Szkolnych,
Śląski Urząd Wojew. Wydz. Ośw. Publ.,
Liceum Krzemienieckie.

Podsekretarz Stanu
(—) Jerzy Ferek Bieszyński

7.

OKÓLNIK Nr 2

Egzekwowanie grzywien za niedopełnienie obowiązku szkolnego.

MINISTERSTWO WYZNAŃ RELIGIJNYCH
I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO
Warszawa dnia 15 stycznia 1938 r.
Nr II P-11810/38.

Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 18 grudnia 1937 r. Nr D. V-10720/1/37 wyjaśniło, że władze skarbowe nie mogą czynić żadnych trudności przy przyjmowaniu wniosków egzekucyjnych władz szkolnych, jeżeli oczywiście wnioski te odpowiadają przepisom instrukcji z dnia 15 czerwca 1937 r. (Mon. Polski Nr 143, poz. 238).

Również wyjaśniło Ministerstwo Skarbu, że władze skarbowe nie mogą dawać pierwszeństwa innym należnościom przed należnościami władz szkolnych, oprócz należności Skarbu Państwa, którym przysługuje przywilej pierwszeństwa z mocy § 52 instrukcji egzekucyjnej dla władz skarbowych (dodatek do Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 20 z dn. 22. VII. 1932 r.).

Gdyby zatem powstawały w tym zakresie jakieś trudności i nieprawidłowości, Kuratoria powinny odnosić się do właściwej izby skarbowej, gdyby zaś to nie odniosło skutku, powinny zwracać się w tych sprawach do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wskazując urząd skarbowy, którego sprawa dotyczy, wówczas Ministerstwo W. R. i O. P. zawiadomi o tym Ministerstwo Skarbu.

---

[1]) Dz. Urz. Kur. O. S. Lw. z 1937 r., str. 541. [2]) Dz. Urz. Kur. O. S. Lw. z 1928 r., str. 275.

Równocześnie na zasadzie powołanego pisma Ministerstwa Skarbu, Ministerstwo W. R. i O. P. wyjaśnia, że spisy tytułów wykonawczych wprowadzone zostały w § 3 powołanej na wstępie instrukcji z 1937 r. między innymi po to, aby wierzyciele mogli skuteczniej obserwować postępy akcji egzekucyjnej. Jeżeli więc akcja ta wydaje się danemu inspektorowi szkolnemu opieszała, może on wpłynąć na jej postępy w drodze bezpośredniego porozumienia się z właściwym naczelnikiem urzędu skarbowego i wskazać mu przy tym wnioski, na których natychmiastowym załatwieniu szczególnie mu zależy.

Dyrektor Departamentu
Dr. M. Pollak

Otrzymują:
Kuratoria Okręgów Szkolnych,
Śląski Urząd Wojew. Wydz. Ośw. Publ.,
Liceum Krzemienieckie.

8.

STYPENDYŚCI GMINNI A NORMA ZWOLNIEŃ

MINISTERSTWO WYZNAŃ RELIGIJNYCH
I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO
Warszawa, dnia 7 stycznia 1938 r.
Nr I R-9071/37

Kuratorium Okręgu Szkolnego
Pomorskiego
w Toruniu

Ministerstwo wyjaśnia, że stypendystów gminnych, korzystających ze zwolnienia od opłaty taksy administracyjnej w myśl okólnika Nr 72 z dnia 6 sierpnia 1936 r. (Nr II P-5162/36) w sprawie pomocy w kształceniu wybitnie zdolnych uczniów — dzieci rolników (Dz. Urz. Min. W. R. i O. P. Nr 6, poz. 126)[1]) nie należy wliczać ani do podstawy obliczenia procentowej granicy zwolnień, ani do dozwolonej normy zwolnień.

Naczelnik Wydziału
(—) A. Nowak

J. w.

do wiadomości.

Naczelnik Wydziału
(—) A. Nowak

Otrzymują:
Kuratoria Okręgów Szkolnych (oprócz Pomorskiego),
Śląski Urząd Wojew. Wydz. Ośw. Publ.,
Liceum Krzemienieckie.

9.

WYDAWANIE DUPLIKATÓW ŚWIADECTW SZKOLNYCH

MINISTERSTWO WYZNAŃ RELIGIJNYCH
I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO
Warszawa, dnia 12 stycznia 1938 r.
Nr II P-11379/37

W związku z zapytaniem jednego z Kuratoriów, Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wyjaśnia, iż pismo okólne Ministerstwa W. R. i O. P. z dnia 20 października 1936 r. Nr I Praw-2072/109/36 w sprawie wydawania duplikatów świadectw szkolnych odnosi się również do duplikatów świadectw szkół powszechnych z tym jednak, iż:

a) w pkcie 4 powołanego pisma okólnego w miejsce uprawnień Kuratorium wchodzi Inspektorat Szkolny;

b) ustęp przedostatni dotyczący pobierania taksy (opłat) nie odnosi się do szkolnictwa powszechnego, ponieważ w szkołach powszechnych wspomniane taksy nie są pobierane.

---

[1]) Dz. Urz. Kur. O. S. Lw. z 1936 r., str. 499.

Sprawę opłat stemplowych od duplikatów świadectw normuje okólnik nr 45 z dnia 19 maja 1936 r. (I R-4454/35), którego wytyczne stosować należy także do duplikatów świadectw szkół powszechnych.

Otrzymują:
Kuratoria Okręgów Szkolnych oprócz Poznańskiego,
Śląski Urząd Wojew. Wydz. Ośw. Publ.,
Liceum Krzemienieckie.

Dyrektor Departamentu
Dr. M. Pollak

10.

ZALICZKI NA UPOSAŻENIE DLA PRACOWNIKÓW KONTRAKTOWYCH (EMERYTÓW)

PREZYDIUM RADY MINISTRÓW
Warszawa, dnia 22 listopada 1937 r.
Nr 42-2/82

Do
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
w Warszawie

Na pismo z dnia 30 października 1937 r. Nr G. P. 11/20/5 Prezydium Rady Ministrów wyjaśnia, że zaliczki na uposażenie pracowników kontraktowych (emerytów) mogą być udzielane w wypadkach szczególnie zasługujących na uwzględnienie w trybie ustalonym w postanowieniach pkt. VII okólnika Pana Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 czerwca 1934 r. Nr 42-2/18 z tym, iż pracownicy kontraktowi winni zabezpieczyć mającą im być udzieloną zaliczkę, bądź hipotecznie, bądź też przez złożenie zobowiązania dwu wypłacalnych ręczycieli (stałych lub prowizorycznych urzędników państwowych, posiadających uprawnienia emerytalne).

Ponadto pracownik kontraktowy emeryt przed udzieleniem mu zaliczki winien złożyć deklarację, wyrażającą zgodę na potrącanie mu zaliczki również i z uposażenia emerytalnego w wypadku rozwiązania z nim stosunku umownego.

Dyrektor Biura Personalnego
(—) J. Jagiełło

MINISTERSTWO WYZNAŃ RELIGIJNYCH
I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO
Warszawa, dnia 4 stycznia 1938 r.
(BP-29729/37).

Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego podaje do wiadomości i stosowania pismo Prezydium Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1937 r. Nr 42/2/82 o zaliczkach na uposażenie dla pracowników kontraktowych z tym, że wedle wyjaśnienia Prezydium Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 1937 r. Nr 42-2/81 zaliczki na uposażenie mogą być przyznane jedynie tym pracownikom kontraktowym, z którymi zostały zawarte umowy na czas nieokreślony.

Otrzymują:
Kuratoria Okręgów Szkolnych,
Śląski Urząd Wojew. Wydz. Ośw. Publ.,
Liceum Krzemienieckie,
Państw. Szkoły Akademickie.

Dyrektor Biura Personalnego
(—) W. Przybyłowicz

11.

BIUROWOŚĆ WŁADZ SZKOLNYCH — ADRESOWANIE PISM

MINISTERSTWO WYZNAŃ RELIGIJNYCH
I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO
Warszawa, dnia 23 grudnia 1937 r.
Nr I AG-8/37

Celem ujednostajnienia czynności kancelaryjno-biurowych Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego prosi o zarządzenie ad-

resowania wszelkich pism urzędowych (tak czystopisów jak i kopert) w przypadku pierwszym — mianowniku. (Pan XY..., Ministerstwo..., Kuratorium i tp., a nie jak dotychczas: Do Pana... Do Ministerstwa...).

P. o. Dyrektora Departamentu
(—) A. Nowak

KURATORIUM
OKRĘGU SZKOLNEGO LWOWSKIEGO
WE LWOWIE
Dnia 31 grudnia 1937 r.
Nr O-31022/37

powyższe pismo Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przesyła się do wiadomości i przestrzegania.

Za Kuratora Okręgu Szkolnego
Dr. M. Ziemnowicz
p. o. Naczelnika Wydziału

Otrzymują:
Dyrekcje, Kierownictwa państw. i pryw. szkół średnich ogólnokształc., zakładów kształcenia nauczycieli, szkół zawodowych, rolniczych, dokształcających, oraz Inspektoraty szkolne, Inspektorat Szkolny Miejski w Okręgu.

12

WYDALENIE UCZNIÓW ZE SZKÓŁ

MINISTERSTWO WYZNAŃ RELIGIJNYCH
I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO
Warszawa, dnia 28 grudnia 1937 r.
Nr II S-9882/37.

Do
Kuratorium Okręgu Szkolnego
Lwowskiego
we Lwowie.

Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zawiadamia, że Zaprzał Roman, urodzony dnia 4 lutego 1917 r. w Rzeszowie (województwo lwowskie), wydalony z Państwowego Gimnazjum im. Kr. Stanisława Leszczyńskiego w Jaśle, nie może być przyjęty do szkół średnich stopnia gimnazjalnego i licealnego lub dopuszczony do egzaminu z zakresu tych szkół — bez zezwolenia Ministerstwa W. R. i O. P.

Dyrektor Departamentu
Dr. M. Pollak

MINISTERSTWO WYZNAŃ RELIGIJNYCH
I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO
Warszawa, dnia 30 grudnia 1937 r.
Nr II S-11546/37.

Józef Szczypior, urodzony 1920 r., b. uczeń klasy pierwszej Państwowego Liceum Humanistycznego w Chorzowie, nie może być przyjęty do jakiejkolwiek szkoły na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, ani też dopuszczony do jakiegokolwiek egzaminu bez zezwolenia Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Dyrektor Departamentu
Dr. M. Pollak

Otrzymują:
Kuratoria Okręgów Szkolnych,
Śląski Urząd Wojew. Wydz. Ośw. Publ.,
Liceum Krzemienieckie.

13.

OKÓLNIK Nr 10.

Wynagrodzenie duszpasterzy nauczycieli religii za nabożeństwa szkolne.

KURATORIUM
OKRĘGU SZKOLNEGO LWOWSKIEGO
WE LWOWIE
Dnia 15 stycznia 1938 r.
Nr BP-44116/37.

Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego pismem z dnia 20 listopada 1937 r. Nr. BP-24456/37 wyjaśniło, że duszpasterzom-nauczycielom, uczącym religii w niepełnym wymiarze godzin i pobierającym

wynagrodzenie za faktycznie odbytą ilość godzin należy się wynagrodzenie za nabożeństwa szkolne, odprawiane w tych dniach, w których miała się odbyć nauka religii, za czym przemawiają postanowienia § 7 rozporządzenia Ministra W. R. i O. P. z dnia 9. XII. 1926 r. o nauce szkolnej religii katolickiej (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 9 z 1927 r.).

Powyższe wyjaśnienie podaje się do wiadomości i stosowania z uwagą, że odnosi się ono do nauczycieli religii obrządków katolickich.

Otrzymują:
Inspektoraty Szkolne w Okręgu.

Kurator Okręgu Szkolnego
Dr. T. Kupczyński

14.

OKÓLNIK Nr 16/37.

Wypożyczanie inwentarza szkół państwowych.

KURATORIUM
OKRĘGU SZKOLNEGO LWOWSKIEGO
WE LWOWIE
Dnia 18 stycznia 1938 r.
Nr I-740/37.

W pewnym konkretnym wypadku Ministerstwo W. R. i O. P. zarządzeniem z dnia 11. I. 1938 r. Nr I. R. 9568/37 wyjaśniło, że według postanowień art. 11 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół powszechnych (Dz. U. R. P. nr 18, poz. 143). Skarb Państwa ponosi wydatki na pomoce naukowe, materiały do nauki, biblioteki i druki szkolne w publicznych szkołach powszechnych. Przepis ten stanowi podstawę do przekazania publicznym szkołom powszechnym pomocy naukowych, zbędnych w szkołach innego typu. Wobec tego jednak, że publiczne szkoły powszechne nie posiadają odrębnej osobowości prawnej, przekazane do użytku pomoce naukowe stanowią w dalszym ciągu własność Skarbu Państwa i mają być zainwentaryzowane w szkołach jako majątek państwowy.

Co się tyczy urządzeń szkolnych, to te mogą być wypożyczane publicznym szkołom powszechnym do bezpłatnego używania na podstawie umowy użyczenia zgodnie z postanowieniami artykułów 419 429 Kodeksu Zobowiązań (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. nr 82, poz. 598).

Zarówno o przekazaniu publicznej szkole powszechnej pomocy naukowych, jak i wypożyczeniu urządzeń szkolnych decyduje w każdym poszczególnym wypadku Kuratorium.

Przekazywanie i wypożyczanie inwentarza państwowego instytucjom prywatnym jest niedozwolone. Sprzedaż zbędnego inwentarza może odbywać się jedynie przy zachowaniu obowiązujących w tym względzie przepisów (Dz. U. Min. W. R. i O. P. z r. 1930 nr 6, poz. 92).

Otrzymują:
Inspektoraty Szkolne i Publiczne Szkoły Powszechne.

Za Naczelnika Wydziału
(—) M. Piątkowski

15.

SPRZEDAŻ DREWNA NA SPORZĄDZENIE INWENTARZA SZKOLNEGO

KURATORIUM
OKRĘGU SZKOLNEGO LWOWSKIEGO
WE LWOWIE
Dnia 29 grudnia 1937 r.
Nr I-30548/37.

Ministerstwo W. R. i O. P. pismem z dnia 16 grudnia 1937 r. Nr II P. 11377/37 podało do wiadomości odpis pisma Dyrekcji Naczelnej Lasów Państwowych z dnia 5 listopada 1937 r. Znak: E. H. i — 6164/65 w sprawie sprzedaży drewna na sporządzenie inwentarza szkolnego.

Pismem tym Dyrekcja Naczelna L. P. powiadomiła wszystkie dyrekcje lasów państwowych, że wobec rozszerzenia interpretacji uchwały Komitetu Ekonomicznego z dn. 7. IV. 36 r., nie stawia sprzeciwu w sprawie dokonywania samorządom sprzedaży materiałów drzewnych na sporządzenie inwentarza szkolnego, tj. wewnętrznych urządzeń (ławki, szafy, stoły, tablice itp.) po cenach i na warunkach zawartych w zarządzeniu Dyrekcji Naczelnej L. P. z dn. 30. IV, 36 r. zn. E. H. i-6164/65 [1]).

Za Naczelnika Wydziału
M. Piątkowski
wizytator szkół

16.

ZAKAZ ROZPOWSZECHNIANIA GAZETKI DLA MŁODZIEŻY „KARUZELA"

KURATORIUM
OKRĘGU SZKOLNEGO LWOWSKIEGO
WE LWOWIE
Dnia 15 stycznia 1938 r.
Nr O-28197/37.

W niektórych szkołach na terenie Kuratorium Okręgu Szkolnego Lwowskiego rozpowszechnia się wśród młodzieży szkolnej gazetka „Karuzela", wychodząca w Łodzi, a nabywana w kioskach gazeciarskich.

Pisemko to jest wśród młodzieży popularne wskutek swej taniości (10 gr egz.), a także wskutek tego, że zawiera fantastyczną treść i liczne, barwne ilustracje, na jakie wyobraźnia młodzieży w wieku szkolnym jest bardzo wrażliwa.

Tak jednak ilustracje tej gazetki, jak i jej treść przedstawiające awanturnicze przygody, gloryfikowanie zawadiactwa, a często wprost przestępstw różnego rodzaju, pozbawione są wszelkiej wartości kształcącej i na młodzież szkolną mogą oddziaływać w sposób ujemny.

Proszę PP. dyrektorów i kierowników szkół, oraz zakładów, o dopilnowanie, by wspomniane pisemko nie było rozpowszechniane wśród młodzieży szkolnej, i o porozumienie się z Kołami rodzicielskimi co do jakości lektury i czasopism rozrywkowych, jakie należałoby udostępnić młodzieży poza szkołą.

W związku z tym zwracam uwagę, że z pośród czasopism należy dla młodzieży szkolnej polecać tylko te, które posiadają aprobatę Ministerstwa W. R. i O. P., ogłoszoną w Dz. Urz. Min. W. R. i O. P.

Kurator Okręgu Szkolnego
Dr. T. Kupczyński

17.

OPŁATY NA FUNDUSZ PRACY OD DODATKÓW MIESZKANIOWYCH DLA NAUCZYCIELI PUBL. SZKÓŁ POWSZ.

KURATORIUM
OKRĘGU SZKOLNEGO LWOWSKIEGO
WE LWOWIE
Nr B. P. 47199/37

Wojewódzki Fundusz Pracy we Lwowie wyjaśnił, że urzędy gminne przystąpiły do ściągania 1% od dodatków mieszkaniowych dla nauczycieli szkół powszechnych. Równocześnie urzędy gminne są obowiązane do ściągania 1% od wartości dostarczonego mieszkania w naturze.

Na liczne zapytania interesowanych nauczycieli, korzystających z mieszkań w naturze, dostarczonych przez urzędy gminne, czy wyznaczenie

[1]) Zarządzenie to rozesłało Ministerstwo W. R. i O. P. przy okólniku Nr 44 z dnia 14 maja 1936 r. (II P. 2511/36).

1% na Fundusz Pracy ma być dokonane według wartości dostarczonego mieszkania, czy też według wysokości dodatków, jakieby pobierał w przypadku nieotrzymania mieszkania w naturze, Kuratorium oznajmia na podstawie wyjaśnienia Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy we Lwowie, że opłaty za Fundusz Pracy z art. 15 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 163) należy obliczać od wysokości przysługującego dodatku, jaki otrzymałby nauczyciel w przypadku, gdyby nie otrzymał mieszkania w naturze [1]).

Za Naczelnika Biura Personalnego
S. Lehnert
Radca Kuratorium

18.

REJONY WIZYTACYJNE GIMNAZJÓW OGÓLNOKSZTAŁCĄCYCH, LICEÓW OGÓLNOKSZTAŁCĄCYCH I PEDAGOGICZNYCH W OK. SZKOLNYM LWOWSKIM NA ROK 1937/38

(Uzupełnienia i zmiany do ogłoszenia w Dz. Urz. K. O. S. Lw. z 15 listopada 1937, Nr 10 str. 687—690.)

KURATORIUM
OKRĘGU SZKOLNEGO LWOWSKIEGO
WE LWOWIE
Dnia 17 stycznia 1938 r.
Nr II 1118/38

Rejon II. Seweryn Bilinkiewicz, wizytator
Pryw. Seminarium Ochroniarskie w Stanisławowie.
Rejon III. Zygmunt Gerstmann,
Gimn. państw. im. A. Asnyka we Lwowie (zamiast Lwów IV).
Rejon V. Józef Orłowski
Gimn. pryw. w Przeworsku (zamiast Lwów gimn. im. A. Asnyka).
Rejon VI. Dr Stefan Papée
Gimn. państw. IV we Lwowie (zamiast gimn. pryw. w Przeworsku).
Rejon VII. Dr Jerzy Polański
Gimn. pryw. w Kosowie i Żyd. Kursy gimn. w Kosowie.

Kurator Okręgu Szkolnego
Dr. T. Kupczyński

19.

Z DZIENNIKA USTAW

Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, Warszawa, 1938 — zawiera między innymi:

w nr. 1. z dn. 7 stycznia: Obwieszczenie Ministra W. R. i O. P. z dn. 8 listopada 1937 w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dn. 15 marca 1933 o szkołach akademickich wraz z tekstem jako załącznikiem. Ustawa składa się z 62 artykułów i obejmuje rozdziały: I. Państwowe szkoły akademickie (Władze akademickie, studia specjalne, zakłady naukowe szkół akademickich, administracja gospodarcza, grono nauczycielskie, studia i studenci) II Prywatne szkoły akademickie, III. Postanowienia przejściowe i końcowe.

w nr. 2. z dn. 12 stycznia: Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 4 stycznia 1938 wydane w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów w sprawie współdziałania urzędów pocztowych przy wypłacie świadczeń, przewidzianych w ustawie z dn. 28 marca 1933 o ubezpieczeniu społecznym.

w nr. 3. z dn. 19 stycznia: 1) ustawę z dn. 8 stycznia 1938 o ochronie znaku i nazwy Czerwonego Krzyża oraz godła Związku Szwajcarskiego.

---

[1]) Patrz Dz. Urz. Kur. O. S. Lw. z 1937 r., str. 551.

2) ustawę z dn. 11 stycznia 1938 o doręczaniu pism urzędowych przez gminy.

w nr. 5. z dn. 28 stycznia: dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 24 listopada 1937 o znakach wojska i marynarki wojennej — wraz z wzorami: sztandaru, sztandaru odznaczonego orderem „Virtuti Militari", flagi wojskowych statków żeglugi śródlądowej, flagi wojskowych portów lotniczych oraz balonowej, szachownicy lotniczej, polskiej bandery wojennej, znaku dowódcy okrętu i proporca marynarki wojennej.

20.

KONKURSY
na stanowiska kierowników publicznych szkół powszechnych.

L. porz.	Miejscowość	Powiat	Stopień organizacyjny	Charakter	Język nauczania	Do użytku kierownika		Uwaga
			S z k o ł y			mieszkanie	grunt	
1	Borysław	Drohobycz	III	koeduk.	ruski	4 ub.	—	wymagany W. K. N.
2	Budziwoj	Rzeszów	II	koeduk.	polski	3 ub.	10 ar.	
3	Butyny	Żółkiew	II	koeduk.	polsko-ruski	2 ub.	85 ar.	
4	Chrusno Stare	Lwów	I	koeduk.	rusko-polski	3 ub.	$3^1/_4$ mg.	
5	Czarnuszowice	Lwów	II	koeduk.	polski	3 ub.	1 mg.	
6	Dąbrówka	Łańcut	I	koeduk.	polski	3 ub.	$2^1/_2$ mg.	
7	Delatyn	Nadwórna	III	koeduk.	polsko-ruski	4 ub.	7 ar.	pierwszeństwo kandyd. z P. Inst. N.
8	Derewnia	Żółkiew	II	koeduk.	polsko-ruski	3 ub.	2 mg.	
9	Dobrohostów	Drohobycz	III	koeduk.	polsko-ruski	3 ub.	—	
10	Dworce	Żółkiew	II	koeduk.	polsko-ruski	3 ub.	342 ar.	
11	Gaje Niżne	Drohobycz	III	koeduk.	polsko-ruski	—	—	pierwsz. mają kandydaci z W. K. N.
12	Gorzyce	Przeworsk	II	koeduk.	polski	3 ub.	2 mg.	
13	Grodzisko Górne	Łańcut	III	koeduk.	polski	3 ub.	1 mg.	pierwsz. z W. K. N.
14	Hwozd	Nadwórna	III	koeduk.	polsko-ruski	4 ub.	—	konkurs 3 ci
15	Laszki Dolne	Bóbrka	I	koeduk.	polsko-ruski	3 ub.	3 mg.	
16	Mostki	Lwów	II	koeduk.	polsko-ruski	3 ub.	1 mg.	konkurs 3-ci
17	Nadwórna	Nadwórna		żeńska	polski	—	6.05 ar.	
18	Podborce	Lwów	II	koeduk.	polsko-ruski	2 ub.	2 mg.	
19	Pustomyty	Lwów	II	koeduk.	polski	2 ub.	4.5 mg.	
20	Starunia	Nadwórna	II	koeduk.	polsko-ruski	3 ub.	115 ar.	konkurs 2 gi
21	Sulimów	Żółkiew	I	koeduk.	ruski	3 ub.	—	
22	Ujezno	Przeworsk	I	koeduk.	polski	3 ub.	200 ar.	
23	Turynka	Żółkiew	II	koeduk.	polsko-ruski	3 ub.	11.400 m^2	
24	Wesoła	Brzozów	III	koeduk.	polski	3 ub	—	konkurs 3-ci
25	Wietlin	Jarosław	II	koeduk.	polsko-ruski	4 ub.	1.200 m^2	
26	Wołozów	Nadwórna	II	koeduk.	polsko-ruski	w budowie	—	
27	Zarzecze	Nadwórna	II	koeduk.	polsko-ruski	3 ub.	105 ar.	
28	Zboiska	Lwów	III	koeduk.	polski	2 ub.	1 mg.	
29	Zubrze	Lwów	II	koeduk.	polski	3 ub.	280 ar.	

Podania o powyższe stanowiska należy składać drogą służbową na ręce właściwych Inspektorów Szkolnych w terminie 6 tygodniowym od daty ogłoszenia.

ORGANIZACJA SZKÓŁ

21.

Nowe szkoły dokształcające.

Pan Kurator Okręgu Szkolnego zatwierdził:

1) rozporządzeniem z dnia 15 stycznia 1938 Nr III-25637/37 publiczną szkołę dokształcającą zawodową w Sądowej Wiszni — z ważnością od 1 lutego 1938.

2) rozporządzeniem z dnia 15 stycznia 1938 Nr III-29342 38 publiczną szkołę dokształcającą zawodową w Monasterzyskach — z ważnością od 1 lutego 1938.

3) rozporządzeniem z dnia 19 stycznia 1938 Nr III-27446/37 publiczną szkołę dokształcającą zawodową w Bitkowie, powiat Nadwórna — z ważnością od 1 listopada 1937.

22. Wykaz szkół i kursów zawodowych

WOJEWÓDZTWO

L. p.	Miejscowość, ulica, Nr domu, Nr telefonu	Nazwa Zakładu (szkoły, kursów)
		A. Szkoły
1	Borysław, Kościuszki 97, tel. 14-35	Szkoła Wiertnicza
2	Jarosław, Poniatowskiego 13, tel. 98	a) Szkoła Budownictwa, b) Szkoła Majstrów Budowlanych. Liceum Budowlane
3	Jaworów, Sienkiewicza 1, tel. 3	Szkoła Stolarska
4	Krosno, Pojezuicka 17, tel. 84	Szkoła Tkacka
5	Lwów, pl. Strzelecki 8, tel. 244-40	a) Szkoła Ek.-Handl. w likwidacji, b) Męskie Gimnazjum Kupieckie, c) Szk. Przysp. Kup. I stop., d) Szk. Przysp. Kup. II stop., e) Szk. Przysp. Administr. Handl.
6	Lwów, Zielona 8, tel. 234-37	Szkoła Zawodowa Żeńska: I. a) oddział bieliźniarski (w likwidacji), b) oddział hafciarski, c) oddział koronkarski, II. żeńskie gimnazjum krawieckie, III. Szkoła krawiecko-bieliźniarska, IV. Kurs Galanterii, V. Kurs Modniarstwa, VI. Szk. Przysp. w Gospod. Rodzin. II stop.
7	Lwów, Dwernickiego 1, tel. 212-65	Gimnazjum Kupieckie Żeńskie
8	Lwów, Snopkowska 47, tel. 204-31	Szkoła Techniczna: 1. Dział Drogowo-Wodny (w likwidacji), 2. Wydział Elektromechaniczny (w likwidacji), 3. Wydział Sztuk Zdobniczych, kurs kilimkarstwa, 4. Gimnazjum Mechaniczne, 5. Gimnazjum Elektryczne, 6. Szkoła Majstrów Budowlanych, 7. Liceum Mechaniczne, 8. Liceum Drogowe, 9. Kurs „Radio", 10. Kurs Elektromechaniczny
9	Lwów, ul. Nikorowicza 2, tel. 227-96	Liceum Administracyjne
10	Przemyśl, Dworskiego 25, tel. 12-23	Jednoroczna Szkoła Przysp. Kupieck. I stop., Koeduk. Gimn. Kup. i Liceum Handlowe
11	Rudnik n. S., Ulanowska, tel. 18	Szkoła Stolarska — Kursy koszykarskie
		B. Szkoły
1	Borysław, Wspólna 34, tel. 15-48	Koeduk. Gimn. Kupieckie, Trzyletnia Koed. Szk. Handlowa (w likwidacji)
2	Borysław, Legionów 45, tel. 12-19	Szkoła Krawiecko-Bieliźniarska, Szkoła Zawodowa Żeńska
3	Drohobycz, Raniowiecka 10, tel. 72-90	Średnia Szkoła Techniczna
4	Drohobycz, Fellnerówka 1, tel. 74-52	Pryw. Koed. Gimn. Kup. im. J. Piłsudskiego, 3-kl. Szk. Handl. Koeduk. (w likwidacji)
5	Drohobycz, św. Jana 12 a, tel. 75-39	Szkoła Zawodowa Żeńska im. E. Orzeszkowej
6	Grodzisko Dolne (powiat Łańcut)	Pryw. Szkoła Przysposob. Kupieck. I stopnia
7	Jarosław, 3 Maja 1, tel. 143	Pryw. Koeduk. Gimn. Kup. i 4 letnia Koed. Szkoła Handlowa (w likwidacji)

w Lwowskim Okręgu Szkolnym.

LWOWSKIE

Właściciel Zakładu (Koncesjonariusz)	m. ż. k.	Język naucz.	Imię i nazwisko kierownika szkoły	Uwagi
państwowe.				
Skarb Państwa	m.	polski	Inż. Józef Wojnar	
" "	m.	"	Inż. Tadeusz Broniewski	
" "	m.	"	Inż. Stanisław Gnoiński	jest bursa
" "	m.	"	Inż. Józef Ostaszewski	jest bursa
" "	m. k.	"	Dr Kazimierz Petyniak Sanecki	
" "	ż.	"	Czesława Dewechy	
" "	ż.	"	Antonina Śmiglewska	
" "	m.	"	Inż Klaudiusz Filasiewicz	
" "	m	"	Dr Homik Emil	
" "	k.	"	Wawrzyniec Bieniek	
" "	m.	"	Inż. Eugeniusz Sanojca	jest bursa
prywatne.				
Two Przyjaciół Szk. Handlowej	k.	"		
Towarzystwo Szkoły Handlowej	ż.	"	Dr Krystyna Remerowa	
Two Średniej Szkoły Technicznej	m	"	Inż. Leopold Czajka	
Two Szkoły Handlowej	k.	"	Ignacy Krajowski	
Związek Pracy Obywat. Kobiet	ż.	"	Stefania Bieńkowska	
Tow. Szk. Handl.	k.	ruski	Adam Michalik	
Towarzystwo Szkoły Handlowej	k.	polski	Józef Kapuściński	

L. p.	Miejscowość, ulica, Nr domu, Nr telefonu	Nazwa Zakładu (szkoły kursów)
8	Jaworów, Mickiewicza 26	Pryw. Jednoroczna Koed. Szkoła Handl. Szkoła Przysp. Kupieck. I stopnia
9	Lwów, pl. Strzelecki 8, tel. 244-40	Prywatne Koedukacyjne Liceum Handlowe
10	Lwów, Franciszkańska 9, tel. 227-20	Pryw. Koed. Gimn. Kup., Szkoła Przysposob. Kup. II st. i Trzyklas. Koed. Szkoła Handlowa (w likwidacji)
11	Lwów, ul. Kurkowa 14, tel. 274-13	Pryw. Gimn. Kupieckie, Pryw. Trzyklas. Koed. Szkoła Handl. w likwidacji
12	Lwów, Kołłątaja 8, tel. 236-82	Pryw. Gimn. Kupieckie, Jednoroczna Szk. Przysposob. Kup. I st. i Trzyklas. Koed. Szk. Handl. (w likw.)
13	Lwów, św. Teresy 28, tel. 238-86	Pryw. Gimn. Mechaniczne, Szkoła Stolarska (w likw.), Szkoła Rzemieślniczo-Przemysł. im. Dr Korkisa
14	Lwów, Piekarska 9, tel. 215-65	Jednor. Szk. Gospod. Domowego. Szkoła Zawodowa Żeńska (w likw.) i Pryw. Gimn. Krawieckie
15	Lwów, Leona Sapiehy 30, tel. 267-07	Szkoła Zawodowa Żeńska i Pryw. Szkoła Przysposob. w Gosp. Rodz. I stop. im. św. Teresy
16	Lwów, Snopkowska 95 a, tel. 201-88	Pryw. Szk. Gospodarcza żeńska
17	Lwów, Długosza 17, tel. 256-49	Pryw. Gimn. Krawieckie Żeńskie, Szkoła Zawod. Żeńska (w likwidacji)
18	Lwów, Rynek 39, tel. 285-83	Prywatna Szkoła Krawiecko-Bieliźniarska
19	Przemyśl, Kilińskiego 10, tel. 13-99	Pryw. Koed. Liceum Handlowe (w likwidacji), Państw. Koed. Liceum Handlowe (I kl.)
20	Przemyśl, Felicjanek 2	Szkoła Zawodowa Żeńska (w likw.), Pryw. Gimn. Kraw., Pryw. Szk. Przysp. w Gosp. Rodz. I st. i Pryw. Szk. Krawiecko-Bieliźniarska
21	Przemyśl, Łukasińskiego 12, tel. 15-56	Pryw. Gimn. Kraw. Żeńskie, Szkoła Zawod. Żeńska (w likw.) i Szkoła Krawiecko-Bieliźn.
22	Rawa Ruska, Władysława Górki 45	Pryw. Szkoła Zawod. Żeńska
23	Rozwadów, Mickiewicza 125	Koeduk. Gimn. Kupieckie, Trzyklas. Koed. Szkoła Handl. (w likwidacji)
24	Rzeszów, Hofmanowej 3, tel. 59	3-klas. Koed. Szk. Handl. (w likw.) i Pryw. Gimn. Kup.
25	„ Lwowska 25, tel. 333	Szkoła Rzemiosł
26	„ Hofmanowej 3	Jednor. Szk. Przysp. w Gosp. Rodz., Zawodowa Żeńska (w likw.) i Pryw. Gimn. Krawieckie
27	Sambor, Sobieskiego 30	Trzyklas. Koed. Szkoła Handl. w likw. i Pryw. Koed. Gimn. Kupieckie
28	Sambor, Reja 10	3-letnia Szk. Handl. (w likw.) i Pryw. Gimn. Kupieckie
29	Sambor, Reja 15, tel. 25	Gimn. Krawieckie, Szkoła Zawod. Żeńska im. Sobińskiego (w likw.), Szkoła Krawiecko-bieliźniarska
30	Sambor, Reja 15	Pryw. Szkoła Zawodowa Żeńska
31	Sanok, Kościuszki 27, tel. 115	Trzyklas. Koed. Szkoła Handlowa (w likw.) i Pryw. Gimn. Kupieckie Koeduk.
32	Sokal, Kościuszki 161, tel. 62	Trzyklas. Koed. Szk. Handl. (w likw.) Pryw. Koeduk. Gimn. Kupieckie
33	Żółkiew, Legionów 62	Szk. Zawod. Żeńska krawiecko-bieliźń. (w likw.)

Właściciel Zakładu (Koncesjonariusz)	m. ż. k.	Język naucz.	Imię i nazwisko kierownika szkoły	Uwagi
Tow. „Ridna Szkoła“	k.	ruski	Dr. Jan Wełyhorski	
Two Liceum Handlowe	k.	polski	Dr Emil Biedrzycki	
Tow. Szkoły Handl.	k.	„	Dr. Stefan Górniak	
Tow. „Ridna Szkoła“	k.	„	Antoni Kowalyska	
Żydowsk. Tow. Szkoły Handlowej	k.	„	Abraham Roth	
Tow. Szkoły Zawodowej Żeńskiej	m.	„	Inż. Grzegorz Badjan	
„ „ „ dziewcząt żyd.	ż.	„	Dr. Cecylia Klaftenowa	
Zgromadzenie SS. Opatrzności Bożej	ż.	„	Siostra Monika Skrzyszowska	
Tow. Gospod. Wykształc. Kobiet	ż.	„	Inż. Halina Bierówna	
Zgromadzenie SS. Bazylianek	ż.	ruski	Siostra Irena Janowicz	
Spółdzielnia „Trud“	ż.	„	Helena Zaliźniak	
Tow. Liceum Handl.	k.	polski	Adam Kratochwil Wawrzyniec Bieniek	
Tow. Szk. Lud.	ż.	„	Mgr. Elżbieta Patryn	
Tow. Warszt. Ręk. dla dzieci żyd.	ż.	„	Dr. Olga Citronówna	
Tow. Szk. Lud.	ż.	„	Stefania Wengerowa	
Tow. Szkoły Zawodowej	k.	„	Nestor Dobrzański	
Tow. Szk. Lud.	k.	„	Władysław Kuszyński	
Tow. Prywatnej Szkoły Przemysł.	m.	„	Witold Blauth	
Tow. Szk. Lud.	ż.	„	Dr. Janina Królińska-Kociubowa	
Tow. Szkoły Handl.	k.	„	Konrad Koperkiewicz	
Fundacja Ozjasza Gotthelfa	k.	„	Ozjasz Gärtner	
Tow. Szkoły Zawodowej Żeńskiej	ż.	„	Zofia Tyrkówna	
Fundacja Ozjasza Gotthelfa	ż.	„	Ozjasz Gärtner	
Związek Nauczycielstwa Polskiego	k.	„	Jerzy Polański	
Ela Freundlich	k.	„	Leon Freundlich	
Tow. Ochrony dzieci i młodz. żyd.	k.	„	Leonia Kaczkowa	

L. p.	Miejscowość, ulica, Nr domu, Nr telefonu	Nazwa Zakładu (szkoły, kursów)
		C. Kursy
1	Komarno	Kurs Tkactwa Lnianego
2	Lwów, Gliniańska 4	Kurs kroju i szycia damskiego
3	Lwów, Akademicka 28, tel. 253-00	Kurs bieliźniarstwa
4	Lwów, Piekarska 9, tel. 215-65	Kurs Gospod. Domowego
5	Lwów, Zielona 8	Kursy Gospodarcze
6	Lwów, Fredry 7, tel. 207-43	Kurs pisania na maszynach
7	Lwów, Łyczakowska 34, tel. 226-76	Pryw. Koed. Kursy Handlowe
8	Lwów, Niecała 6	Pryw. Koed. Kursy Handlowe
9	Lwów, Franciszkańska 9	Dwuletnie Kursy Handl. dla dorosłych
10	Lwów, Kurkowa 14, tel. 274-18	Kurs Roczny Koed. Handl.
11	Lwów, Staszica 8	Kurs kroju, szycia i gospodarstwa domowego
12	Lwów, Sakramentek 24	Kurs kroju, szycia i modelarstwa
13	Lwów, Kochanowskiego 15	Kurs kosmetyczny
14	Lwów, Słowackiego 14	Uczelnia jęz. nowożytnych „Lingua"
15	Lwów, Zimorowicza 3	Kurs kroju, szycia i gorseciarstwa
16	Lwów, Kopernika 42	Kurs kosmetyczny
17	Janów k. Lwowa	II Państwowe Wędrowne Kursy dla gospodyń miejskich

L. p.	Miejscowość, ulica, Nr domu, Nr telefonu	Nazwa Zakładu
		D. Publiczne Szkoły
1	Błażowa, Grunwaldzka 437	Publ. Szkoła Dokształc. Zawod.
2	Bóbrka, Szkolna 2	„ „ „ „
3	Borysław, Kościuszki 21, tel. 13—87	„ „ „ „ Nr 1
4	Borysław, Mościckiego 58	„ „ „ „ Nr 2
5	Borysław, Mościckiego 58 b	„ „ „ „ Nr 3 żeńska
6	Brzozów, ul. Stanisł. Białego 138	„ „ „ „
7	Chodorów, 3 Maja 20	„ „ „ „
8	Chyrów, Nikorowicza 21	„ „ „ „
9	Dobromil, Piłsudskiego 739	„ „ „ „
10	Drohobycz, Zawale 14 (im. Konarskiego)	„ „ „ „ Nr 1
11	Drohobycz, Mickiewicza 10 (im. Mickiewicza)	„ „ „ „ Nr 2
12	Drohobycz, Mickiewicza 32 (im. Orzeszkowej)	„ „ „ „ Nr 3 żeńska
13	Gródek Jagiell., Rynek 207	„ „ „ „
14	Janów k. Lwowa, Wiesenberga 55	„ „ „ „
15	Jarosław, Poniatowskiego 13, tel. 98	„ „ „ „

Właściciel Szkoły (Koncesjonariusz)	m. ż. k.	Język naucz.	Imię i nazwisko kierownika szkoły	Uwagi
prywatne.				
Zrzeszenie Wojew. Z. P. O. K.	ż.	polski	Zofia Zielińska	
Awner Leiba Binder	ż.	„	Awner L. Binder	
Stow. „Praca Kobiet"	ż.	„	Anna Marszałkowa	
Tow. Warszt. Ręk. dla dziewcząt żyd.	ż.	„	Dr. Cecylia Klaftenowa	
Stow. „Służba Obywatelska"	ż.	„	Czesława Dewechy	
Karolina Michalska		„	Karolina Michalska	
Hirschsprung	k.	„	Hirschsprung	
Chaim Sennensieb - Kleiner	k.	„	Chaim Sennensieb-Kleiner	
Zarząd VI Okręgu Związku Strzel.	k.	„	Alojzy Kuczyński	
Tow. „Ridna Szkoła"	k.	ruski	Antoni Kowałyska	
M. Pisarska	ż.	polski	M. Pisarska	
Ludwika Eibenschütz	ż.	„	Ludwika Eibenschütz	
Jarosława Rohatyn Dobrzańska	ż.	„	Jarosława Rohatyn Dobrzańska	
Dr. Zysze Bass	k.	„	Dr. Zysze Bass	
Hanusiewicz	ż.	„	Hanusiewicz	
Stanisław Hawrysiewicz	ż.	„	Stanisław Hawrysiewicz	
Skarb Państwa	ż.	„	Kazimiera Breitówna	

Właściciel Szkoły (Koncesjonariusz)	m. ż. k.	Język naucz.	Szkoła posiada oddziały	Imię i nazwisko kierownika szkoły	Uwagi
dokształcające.					
Wydział Szkolny	k.	polski	mieszane	Marian Jaszczuk	
„ „	k.	„	„ i handl.	Jan Wojtowicz	
„ „	m.	„	techniczne	Jan Godowski	
„ „	m.	„	mieszane	Stanisław Piliński	
„ „	ż.	„	„	Matylda Szymek	
„ „	m.	„	„	Stanisław Kozak	
„ „	k.	„	techn. miesz. handl.	Inż. Faustyn Krahl	
„ „	m.	„	mieszane	Władysław Lenart	
„ „	m.	„	mieszane	Jan Silbert	
„ „	m.	„	techniczne	Inż. St. Szczepko	
„ „	m.	„	mieszane	Tomasz Dzieniewicz	
„ „	ż.	„	odzieżowy	Maria Tyrkówna	
„ „	m.	„	gosp. dom. miesz.	Stanisław Tarnowiecki	
„ „	k.	„	mieszane	Bolesław Haass	
„ „	k.	„	„ i techn.	Inż. Edward Strohal	

L. p.	Miejscowość, ulica, Nr domu, Nr telefonu	Nazwa Zakładu
16	Jaworów, Szaszkiewicza 1, tel. 3.	Publ. Szkoła Dokształc. Zawod.
17	Kolbuszowa, Narutowicza 1.	" " " "
18	Komarno, Lwowska 2	" " " "
19	Korczyna, Śródmieście 34	" " " "
20	Krosno, Pojezuicka 1	" " " "
21	Lesko, Kościuszki 5	" " " "
22	Leżajsk, Grunwaldzka 4	" " " "
23	Lubaczów, Rynek 32	" " " "
24	Lwów, Żyżyńska 2, tel. 254-14	" " " " Nr 1
25	Lwów, Krasickich 12, t. 283-09, im. Michalskiego	" " " " Nr 2
26	Lwów, Bourlarda 5, tel. 262-31	" " " " Nr 3
27	Lwów, Rutowskiego 15, im. Dulębianki	" " " " Nr 4
28	Łańcut, Mickiewicza 1, tel. 56	" " " " Nr 1
29	Łańcut, Piłsudskiego	" " " " Nr 2 żeńska
30	Mościska, Kochanowskiego 490, im. Sobieskiego	" " " "
31	Nisko, Rynek 47, tel. 21	" " " "
32	Przemyśl, Sobińskiego 13	" " " " Nr 2 St. Kostki
33	Przemyśl, Kopernika 14	" " " " Nr 1 żeńska
34	Przeworsk, J. Piłsudskiego 11	" " " "
35	Rawa Ruska, Mickiewicza 26	" " " "
36	Rzeszów, Lwowska 25, tel. 333	" " " " Nr 1 Borelowsk.
37	Radymno, Mickiewicza 4	" " " "
38	Rzeszów, Hoffmanowej 3	" " " " Nr 2 im. Orzeszk.
39	Rozwadów, Sobieskiego 254	" " " "
40	Rymanów, Szkolna 2	" " " "
41	Rudnik n. Sanem, ul. Piłsudskiego, tel. 18	" " " "
42	Sambor, Mickiewicza 1	" " " "
43	Potok	" " " "
44	Sanok, Mickiewicza 9	" " " "
45	Sokal, Kościuszki 23	" " " "
46	Sokołów, k. Rzeszowa, Rzeszowska 38	" " " "
47	Stary Sambor, Jagiellońska	" " " "
48	Strzyżów n. Wisłokiem, ul. Kościelna 104	" " " "
49	Tarnobrzeg, Browarniana 10	" " " "
50	Ustrzyki Dolne, pl. 3 Maja 521	" " " "
51	Winniki, Rynek 4	" " " "
52	Żółkiew, Legionów 1	" " " "

Właściciel Szkoły (Koncesjonariusz)	m. ż. k.	Język naucz.	Szkoła posiada oddziały	Imię i nazwisko kierownika szkoły	Uwagi
Wydział Szkolny	k.	polski	mieszane	Stanisław Gnoiński	
„ „	k.	„	„	Stanisław Przybyło	
„ „	m.	„	„	Józef Harasymów	
„ „	m.	„	„	Andrzej Kozioł	
„ „	k.	„	„ i techn.	Teodor Foltak	
„ „	k.	„	„	Teofil Krechowicz	
„ „	m,	„	„	Roman Szczupak	
„ „	m.	„	„	Karol Lipiński	
„ „	m.	„	techniczne	Inż. Władysław Winkler	
„ „	m.	„	mieszane	Inż. Antoni Aubesbauer	
„ „	m.	„	handlowe	Dr. Wład. Bartyński	
„ „	ż.	„	mieszane	Jadwiga Cieślowa	
„ „	m.	„	„	Stanisław Świtniewski	
„ „	ż.	„	„	Maria Piichówna	
„ „	k.	„	„	Władysław Münz	
„ „	m.	„	„	Karol Kantor	
„ „	m.	„	techn. i miesz.	Inż. Ludwik Garda	
„ „	ż.	„	mieszane	Maria Krupińska	
„ „	k.	„	„ i handl.	Zygmunt Bauman	
„ „	m.	„	„	Mgr Stanisław Utrat	
„ „	m.	„	techn. i miesz.	Witold Blauth	
„ „	m.	„	mieszane	Karol Janowski	
„ „	ż.	„	„	Janina Bieńkowska	
„ „	k.	„	„	Nestor Dobrzański	
„ „	m.	„	„	Ludwik Małys	
„ „	k.	„	„	Inż. Eugeniusz Sanojca	
„ „	m.	„	„	Józef Frankowski	
„ „	k.	„	„	Bazyli Dzera	
„ „	k.	„	„ i techn.	Władysław Krewski	
„ „	m.	„	mieszane	Alojzy Spaltenstein	
„ „	k.	„	„	Marcin Trznadel	
„ „	k.	„	„	Tadeusz Mękarski	
„ „	k.	„	„	Wojciech Łuszcz	
„ „	k.	„	„	Józef Łopatyński	
„ „	m.	„	„	Władysław Diduszko	
„ „	m.	„	„	Jan Piss	
„ „	k.	„	„	Władysław Gromadzki	

L. p.	Miejscowość, ulica, Nr domu, Nr telefonu	Nazwa Zakładu
		E. Szkoły prywatne
1	Lwów, ul. św. Teresy 28, tel. 238-86	Pryw. Szk. Dokształc. Zawod. im. Marka Bernsteina
2	Lwów, Gródecka 95, im. B. Hrinczenki	„ „ „ „ UTP. „Ridna Szkoła"
3	Lwów, Modrzejewskiej 9	„ „ „ „ UTP. „Ridna Szkoła"
4	Lwów, Piekarska 9, tel. 215-65	„ „ „ „ Two Warszt. Ręk. Żyd.
5	Miejsce Piastowe	„ „ „ „ Two „Powściągliwość i Praca"
6	Przemyśl, Smolki 10	„ „ „ „ UTP. „Ridna Szkoła"

WOJEWÓDZTWO

L. p.	Miejscowość, ulica, Nr domu, Nr telefonu	Nazwa Zakładu (szkoły, kursów)
		F. Szkoły
1	Kołomyja Grottgera 2, tel. 180	Szkoła Przemysłu Drzewnego 1. Stolarstwo 2. Ciesielstwo
2	Stanisławów Pierackiego 55, tel. 3-44	Państw. 4-letnia Koed. Szk. Handl. w likw.
3	Stanisławów Pierackiego 55, tel. 3-44	Koeduk. Gimnazjum Kupieckie
4	Stanisławów Kilińskiego 28, tel. 543	Szkoła Przemysłu Drzewnego
5	Stryj, Drohobycka 62, tel. 153	Szkoła Tkacka
		G. Szkoły
1	Kołomyja, Al. Wolności 30, tel. 253	3-letnia Koed. Szk. Handl. w likwid. i Pryw. Koed. Gimn. Kupieckie
2	Kołomyja, Mickiewicza 8	Pryw. Szk. Krawiecko-bieliźniarska
3	Stanisławów, Pierackiego 55, tel. 473	Jednor. Szk. Przysp. Kup. II st.
4	Stanisławów, Pierackiego 55, tel. 473	Szk. Zaw. Żeńsk. w likwid. — Żeńsk. Szk. Kraw.-bieliźń. — Pryw. Szk. Przysp. z Gosp. Rodz. I st. Gimn. Krawieckie
5	Stanisławów, Belwederska 44 a	Pryw. Żyd. Szk. Zaw. Żeńska
6	Stanisławów, Batorego 11 a	Pryw. Szk. Mechan. Męska
7	Stryj, Misińskiego 6	Koed. Gimnazjum Kupieckie
8	„ Trybunalska 21	3-letnia Koed. Szk. Handlowa
9	„ Smolki 15, tel. 192	Pryw. Męsk. Szk. Mechaniczna
10	„ Kochanowskiego 8	Szk. Zaw. Żeńska — Kurs Przysp. w Gosp. Rodz. I st.
		H. Kursy
1	Kołomyja, Al. Wolności 30, tel. 253	Kurs Koed. Roczny Handlowy
2	Kołomyja	Kurs Przysp. w Gosp. Rodz.
3	Kołomyja	Kurs Przysp. w Gosp. Rodz.
4	Horodenka	Kurs Przysp. Krawiecko-bieliźniarsk.
5	Bohorydyczyn	I Państw. Wędrowne Kursy gosp. wiejskich

Właściciel Zakładu (Koncesjonariusz)	m. ż. k.	Język naucz.	Szkoła posiada oddziały	Imię i nazwisko kierownika szkoły	Uwagi
dokształcające.					
Samorząd Fundacji	m.	polski	techniczne	Inż. Grzegorz Badjan	
T-wo Ridna Szkoła UTP.	m.	pol. i ukr.	techn. i miesz.	Inż. Seweryn Pasternak	
T-wo Ridna Szkoła UTP.	ż.	pol. i ukr.	mieszane	Zofia Fedorczakowa	
T-wo Ręk. Warszt. Żyd.	ż.	polski	„	Dr Cecylia Klaftenowa	
T-wo „Powściągliwość i Praca"	m.	„	„	Henryk Borkowski	
T-wo „Ridna Szkoła UTP."	m.	pol. i ukr.	„	Michał Bessarab	

STANISŁAWOWSKIE

Właściciel Zakładu (koncesjonariusz)	m. ż. k.	Język naucz.	Imię i nazwisko kierownika szkoły
państwowe.			
Skarb Państwa	m.	polski	Inż. St. Klimaszewski
„ „	k.	„	Tadeusz Rotter
„ „	k.	„	Tadeusz Rotter
„ „	m.	„	Inż. Jan Kreuze
„ „	m.	„	Mikołaj Wdowiak
prywatne.			
T-wa Szkoły Handlowej	k.	polski	Wł. Szczerbiński
Zw. Pracy Obyw. Kobiet	ż.	„	Mgr Verena Pollo
T-wa Szkoły Handlowej	k.	„	Tadeusz Rotter
T-wa Szkoły Przemysłowej	ż.	„	Eug. Trembałowiczowa
Tow. Wykszt. Zaw. wśród Żydów	ż.	„	Klara Singerowa
Związku „Wuzet"		„	Inż. Mojżesz Milstein
T-wa Szkoły Handlowej	k.	„	Edward Liberda
Franciszka Świderskiego	k.	„	Fr. Świderski
T-wa Warszt. Ręk. dla młodz. żydow.	m.	„	Inż. Bern. Neustein
Zw. Pracy Obyw. Kobiet	ż.	„	Leokadia Rzepecka
prywatne.			
T-wa Szkoły Handlowej	k.	polski	Wł. Szczerbiński
Zw. Pracy Obyw. Kobiet		„	Mgr Verena Pollo
„Wuzet"		„	Debora Rottenstreich
„Wuzet"	ż.	„	Lidechiwarowa
Skarb Państwa		„	Helena Żak

L. p.	Miejscowość, ulica, Nr domu, Nr telefonu	Nazwa Zakładu
		I. Szkoły publiczne
1	Bitków-Kopalnia	Publ. Szkoła Dokształc. Zawod.
2	Bolechów, ul. Czackiego 3 a	„ „ „ „
3	Bursztyn, Mickiewicza 7, tel. 13	„ „ „ „
4	Dolina, Aleja Piłsudskiego 9	„ „ „ „
5	Horodenka, Jagiellońska 19	„ „ „ „
6	Kałusz, Antoniego Małeckiego 8, tel. 68	„ „ „ „
7	Kołomyja, Grottgera 2, tel. 180	„ „ „ „ Nr 1
8	Kołomyja, Mickiewicza 8, im. Sienkiewicza	„ „ „ „ Nr 2
9	Kosów Huculski, Szkolna 1	„ „ „ „
10	Kuty, Śniatyńska 4	„ „ „ „
11	Mikołajów, Rynek 17	„ „ „ „
12	Nadworna, ul. Orlicz-Dreszera 11, im. Staszica	„ „ „ „
13	Rohatyn, Mickiewicza 12	„ „ „ „
14	Skole, Szkolna 9	„ „ „ „
15	Śniatyn, Piłsudskiego	„ „ „ „
16	Stanisławów, Kilińskiego 28, tel. 543	„ „ „ „ Nr 1
17	Stanisławów, Mickiewicza 3, tel. 744	„ „ „ „ Nr 2 im. Mickiewicza
18	Stanisławów, Sedelmajerowska 15	„ „ „ „ Nr 3 handlowa
19	Stanisławów, 3 Maja 16	„ „ „ „ Nr 4 żeńska
20	Stryj, pl. Kilińskiego 1	„ „ „ „
21	Tłumacz, Legionów 20	„ „ „ „
22	Turka n. Stryjem, Kościuszki 17	„ „ „ „
23	Tyśmienica, Kolejowa 271	„ „ „ „
		J. Szkoły prywatne
1	Stanisławów, 3 Maja 18, im. B. Hrinczenki	Pryw. Szk. Dokształc. Zawod. U. T. P.
2	Drohowyże, poczta Mikołajów n. Dn. Zakład Fundacji hr. St. Skarbka	Pryw. Szk. Dokształc. Zawod. Fundacji hr. St. Skarbka

WOJEWÓDZTWO

L. p.	Miejscowość, ulica, Nr domu, Nr telefonu	Nazwa Zakładu (szkoły, kursów)
		K. Szkoły
1	Kamionka Strum., Sienkiewicza 3, tel. 3	Szkoła Mechaniczna i Stolarska
2	Tarnopol, Niemcewicza 31, tel. 206	Gimnazjum Mechaniczne

Właściciel Zakładu (Koncesjonariusz)	m. ż. k.	Język naucz.	Szkoła posiada oddziały	Imię i nazwisko kierownika szkoły	Uwagi
dokształcające.					
Wydział Szkolny	m.	polski	mieszane	Zawadowski Michał	
" "	k.	"	"	Józef Banach	
" "	m.	"	"	Henryk Zdunek	
" "	m.	"	"	Marian Łanowski	
" "	m.	"	"	Józef Rostkowski	
" "	k.	"	"	Jan Sytnik	
" "	m.	"	" i techn.	Inż. St. Klimaszewski	
" "	ż.	"	mieszane	Mgr Verona Pollo	
" "	k.	"	"	Bronisław Bednarski	
" "	m.	"	"	Leopold Migocki	
" "	k.	"	"	Teodor Wajda	
" "	m.	"	"	Józef Żelisko	
" "	k.	"	"	Jan Kowal	
" "	k.	"	"	Stanisław Wolski	
" "	m.	"	"	Józef Aftarczuk	
" "	m.	"	techniczne	Inż. Stefan Czerpa	
" "	m.	"	mieszane	Teodor Pilawski	
" "	m.	"	handlowe	Emil Stanoszek	
" "	ż.	"	mieszane	Maria Hubertówna	
" "	k.	"	techn. i miesz.	Jakub Garbacki	
" "	m.	"	mieszane	Michał Dębiec	
" "	k.	"	"	Prokop Szeremeta	
" "	m.	"	"	Michał Ziomek	
dokształcające.					
Koło Tow. „Ridna Szkoła"	m.	pol. i rus.	"	Mgr Roman Sawicki	
Fundacja hr. St. Skarbka	m.	polski	"	Józef Michałowicz	

TARNOPOLSKIE

Bursa	Właściciel Zakładu (Koncesjonariusz)	m. ż. k.	Język naucz.	Imię i nazwisko kierownika szkoły	Uwagi
państwowe.					
jest	Skarb Państwa	m.	polski	Inż. Ludwik Rąpała	
jest	Skarb Państwa	m.	"	Inż. Jarosław Lipa	

L. p.	Miejscowość, ulica, Nr domu, Nr telefonu	Nazwa Zakładu (szkoły, kursów)
		L. Szkoły
1	Brody, Wały Wolności 6	Gimnazjum Kupieckie, 3-klas. Koedukac. Szkoła Handlowa (w likwidacji)
2	Brzeżany, Tarnopolska 46, tel. 69	Pryw. Szkoła Stolarska T. S. Z.
3	Czortków, Sowińskiego	3-klas. Koed. Szkoła Handlowa
4	Brzeżany, Bursa im. Jakubowicza	3-klas. Koed. Szkoła Handlowa
5	Jazłowiec	Seminarium Gospodarcze
6	Tarnopol, Kaczały 2, tel. 133	Pryw. Szkoła Zawod. Żeńska (w likw.), Gimn. Kraw. żeńskie i Kurs przysposob. w gospod. rodz.
7	Tarnopol, Kaczały 4, tel. 253	Pryw. Koed. Gimn. Kupieckie, 3-klas. Koed. Szkoła Handl. (w likw.)
8	Złoczów, Tarnopolska 7	3-letnia Koed. Szk. Handl. (w likw.), Pryw. Koed. Gimnazjum Kupieckie
9	Czortków, Kolejowa 42	Koeduk. Gimnazjum Kupieckie
10	Grodzisko Dolne	Szkoła Przysposob. Kupieckiego I st.
		M. Kursy
1	Tarnopol, Niemcewicza 31, tel. 206	Pryw. Zawodowe dla Przem. Metalowego i obsługi maszyn
2	Grzymałów	III Państwowe wędrowne kursy dla gospodyń wiejskich

L. p.	Miejscowość, ulica, Nr domu, Nr telefonu	Nazwa Zakładu
		N. Szkoły publiczne
1	Brody, Podzamcze 2	Publ. Szkoła Dokształc. Zawod.
2	Brzeżany, Tarnopolska 46, tel. 69	„ „ „ „
3	Buczacz, Potockiego (boczna)	„ „ „ „ im. Mickiewicza
4	Czortków, Sobieskiego 9	„ „ „ „
5	Kamionka Strum., Sienkiewicza 3, tel. 3	„ „ „ „
6	Przemyślany, pl. Dominikański 1	„ „ „ „
7	Tarnopol, Niemcewicza 31, tel. 206	„ „ „ „
8	Zborów, Bożnicza 20, tel. 17	„ „ „ „
9	Złoczów, Daniłowiczów 4	„ „ „ „
		O. Szkoły prywatne
1	Tarnopol, Kaczały 13	Pryw. Szkoła Dokształcająca Zawodowa U T. P. im. B. Hrinczenki

Bursa	Właściciel Zakładu (Koncesjonariusz)	m. ż. k.	Język naucz.	Imię i nazwisko kierownika szkoły	Uwagi
prywatne.					
	Deodat Loewin	k.	polski	Zdzisław Judycki	
jest	Tow. Szkoły Zaw. Przem. Drzewnego	m	„	Inż. Mikołaj Mojzesowicz	
	Gusta Buchsgang	k.	„	Wilhelm Koppel	
jest	Tow. Szkoły Handlowej	k.	„	Dr Ludwik Wewiórski	
	Zgrom. Niep. P. N. N. P.	ż.	„	S. Ewa Naiszewska	
	Tow. Szk. Lud.	ż.	„	Mgr Mieczysława Eppler	
	Tow. Szk. Lud.	k	„	Władysław Ziobro	
	Zw. Pr. Ob. Kobiet	k.	„	Tadeusz Gorączko	
	T. S. L.	k.	„	Józef Niziołek	
	Tow. Szk. Handl. w Jarosławiu	k.	„	Vacat	
prywatne.					
	Tow. Popierania Szk. i Kursów Zaw.	m.	„		
	Skarb Państwa	ż.	„	Janina Karwacka	

Właściciel Zakładu (Koncesjonariusz)	m. ż. k.	Język naucz.	Szkoła posiada oddziały	Imię i nazwisko kierownika szkoły	Uwagi
dokształcające.					
Wydział Szkolny	m.	polski	mieszane	Leon Witwicki	
„ „	k.	„	„	Inż. Mikołaj Mojzesowicz	
„ „	k.	„	„	Mgr Jan Padlewski	
„ „	k.	„	„	Mgr Bazyli Potykiewicz	
„ „	m.	„	„	Inż. Ludwik Rąpała	
„ „	m.	„	„	Franciszek Szatkowski	
„ „	k.	„	techn. handl. i miesz.	Inż. Jarosław Lipa	
„ „	k.	„	mieszane	Paweł Tomaszewski	
„ „	k.	„	„	Jakub Buczyński	
dokształcające.					
Tow. „Ridna Szkoła“	m.	pol.-rus.	mieszane	Paweł Diakiw	

23.

Z ŻAŁOBNEJ KARTY

Tobiasz Stanisław, nauczyciel szkoły powszechnej w Bystrowicach, pow. Jarosław, zmarł dn. 13 grudnia 1937 w 32 roku życia, a 7 służby.

Kobyliński Marcin, kierownik 3 kl. szkoły powszechnej w Bortnikach p. Bóbrka, zmarł dn. 8 stycznia 1938 w 50 roku życia, a 21 służby.

Boryczkówna Jadwiga, nauczycielka szkoły powszechnej w Ulanowie, powiat Nisko, zmarła dn. 9 stycznia 1938 w 33 roku życia, a 13 służby.

21.

RUCH SŁUŻBOWY

Rubryka „Ruch służbowy" obejmuje tylko pracowników administracji szkolnej i dyrektorów bądź kierowników szkół. Zmiany tyczące się nauczycieli będą podawane do wiadomości oddzielnie w wykazach, ogłaszanych przez Dziennik Urzędowy w półrocznych odstępach czasu.

KURATORIUM O. S. L.

Pan Kurator Okręgu Szkolnego na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1937 r. (Dz. U. R. P. nr. 83 poz. 603) zamianował od dnia 1 stycznia 1938 z zachowaniem dotychczasowego charakteru stosunku służbowego i uposażenia na stanowiska:

1) starszego rejestratora pomocników kancelaryjnych bądź rachunkowych: pp. Amerlównę Leokadię Marię — Andahazy Gizelę Marię — Augustyna Tadeusza — Biłozorównę Zofię — Dziulakównę Helenę — Gött Emmę Anielę — Harasimowiczównę Bronisławę — Kraussową Joannę — Lewandowską Konstancję — Michalską Janinę — Oleksa Józefa — Orłowską Franciszkę — Pawłowską Jadwigę Marię — Ponczakównę Bronisławę — Raczyńską Janinę — Rozłucką Józefę — Struszkiewiczównę Helenę — Tyszkowską Helenę.

2) rejestratora: — prowizorycznego pomocnika kancelaryjnego: p. Streera Witolda Kazimierza.

3) kancelisty: — prowizorycznych pomocników kancelaryjnych: pp. Porczaka Adama i Szubartowiczównę Helenę.

INSPEKTORATY

Pan Minister W. R. i O. P. przeniósł p. Graffa Tadeusza, podinspektora szkolnego w Nowym Tomyślu na stanowisko podinspektora szkolnego na obwód szkolny krośnieński z siedzibą w Krośnie.

INSTRUKTORZY

Pan Kurator Okręgu Szkolnego przydzielił p. Korzelika Ignacego, instruktora Państw. Szkoły Technicznej we Lwowie, na równorzędne stanowisko do Publ. Szkoły Dokształcającej Zawodowej Nr 2. we Lwowie.

Pan Kurator mianował p. Luntscha Stanisława, kontraktowego instruktora Państw. Szkoły Technicznej we Lwowie, instruktorem tymczasowym tejże szkoły.

SZKOŁY POWSZECHNE

Mianowani: S. Adamska Aniela, nauczycielka p. o. kierowniczka publ. szkoły powsz. III stop. w Bełzie, pow. Kałusz, kierowniczką tejże szkoły — Antoszewski Władysław, nauczyciel p. o. kierownika publ. szkoły powsz. II stop. w Krechowcach, pow. Stanisławów, kierownikiem tejże szkoły — Borecki Wiktor, nauczyciel p. o. kierownika publ. szkoły powsz. III stop. nr 51 we Lwowie kierownikiem tejże szkoły — Horbowski Bolesław, nauczyciel p. o. kierownika publ. szkoły powsz. II stop. w Grzęsce pow. Przeworsk kierownikiem tejże szkoły — Jabłoński Izydor, nauczyciel p. o. kierownika publ. szkoły powsz. III stop. w Korolówce pow. Borszczów kierownikiem tejże szkoły — Jaroszewska Emilia, nauczycielka p. o. kierowniczki publ. szkoły powsz. II stop. w Bucowie, pow. Przemyśl, kierowniczką tejże szkoły — Jędrosek Jerzy, nauczyciel p. o. kierownika publ. szkoły powsz. II stop. w Brzózie Królewskiej pow. Łańcut, kierownikiem tejże szkoły — Kürber Tadeusz, nauczyciel p. o. kierownika publ. szkoły powsz. II stop. w Czarnym Ostrowiu, pow. Bobrka, kierownikiem tejże szkoły — Lewandowski Tadeusz Mgr., nauczyciel p. o. kierownika publ. szkoły powsz. III stop. nr 52 we Lwowie, kierownikiem tejże szkoły — Osada Zdzisław, nauczyciel publ. szkoły powsz. III stop. im. Szaszkiewicza w Przemyślu, kierownikiem publ. szkoły powsz. III stop. męskiej, im. Konarskiego w Przemyślu — Pilichowski Czesław, nauczyciel publ. szkoły powsz. III stop. w Bolechowie, pow. Dolina, kierownikiem publ. szkoły powsz. III stop. w Ku-

tach Starych, pow. Kosów — Rypołowski Roman Mgr. nauczyciel p. o. kierownika publ. szkoły powsz. III stop. w Magierowie, pow. Rawa Ruska, kierownikiem tejże szkoły — Wiszniewski August, nauczyciel p. o. kierownika publ. szkoły powsz. II stop. w Woli Baranowskiej pow. Tarnobrzeg, kierownikiem tejże szkoły — Warsa Jan, nauczyciel p. o. kierownika publ. szkoły powsz. III stop. w Łętowni pow. Nisko, kierownikiem tejże szkoły — Zając Władysław, nauczyciel p. o. kierownika publ. szkoły powsz. I stop. w Manasterzu, pow. Jarosław, kierownikiem tejże szkoły — Żarowska Stefania, nauczycielka p. o. kierowniczki publ. szkoły powsz. III stop. w Borszczowie, kierowniczką tejże szkoły.

Przeniesieni: Bryniarski Władysław, kierownik publ. szkoły powsz. II stop. w Warze, pow. Brzozów, na równorzędne stanowisko do Niebocka, pow. Brzozów — Bogaczewicz Franciszek, kierownik publ. szkoły powsz. III stop. w Bliznem pow. Brzozów do Polanki, pow. Krosno, na własną prośbę na posadę nauczyciela publ. szkoły powsz. II stop. — Szczepański Franciszek, kierownik publ. szkoły powsz. II stop. w Olszaniku, pow. Sambor, do Torczynowic, pow. Sambor, na własną prośbę na posadę nauczyciela publ. szkoły powsz. II stop.

Przeniesieni w stan spoczynku: Adamik Wincenty, kierownik 2 kl. publ. szkoły powsz. w Polance, pow. Krosno — Bachman Maria, kierowniczka publ. szkoły powsz. w Uhercach Niezabitowskich, pow. Gródek Jagielloński — Pacanowska Aleksandra, kierowniczka 2 klas. publ. szkoły powsz. w Siedliskach, pow. Przemyśl — Tarkowski Kazimierz, kierownik 6 klas. publ. szkoły powsz. w Gródzisku Górnym pow. Łańcut.

SZKOŁY ŚREDNIE OGÓLNOKSZTAŁCĄCE

P. Chodaczek Władysław Dr profesor p. o. dyrektora Gimnazjum Państw. VI. im. St. Staszica we Lwowie zwolniony od pełnienia obowiązków dyrektora i przeniesiony na własną prośbę na równorzędne stanowisko do Państwowego Gimnazjum III im. Stefana Batorego we Lwowie.

SZKOŁY ZAWODOWE

Pan Minister W. R. i O. P. mianował: p. Krauzego Jana Inż. nauczyciela p. o. dyrektora Państw. Szkoły Przemysłu Drzewnego w Stanisławowie dyrektorem Państwowej Szkoły Przemysłu Drzewnego w Stanisławowie — p. Sanojcę Eugeniusza Inż. nauczyciela p. o. dyrektora Państw. Szkoły Stolarskiej w Rudniku n. Sanem dyrektorem tejże szkoły.

25.
KOMUNIKATY

1.

Wydawnictwo Zakładu Narodowego im. Ossolińskich we Lwowie przeznaczyło pismem z dnia 24 sierpnia 1937 r. nr 3436, kwotę 1000 zł (tysiąc zł) na jednorazowe, bezzwrotne stypendium, dla pięciu niezamożnych a najlepszych uczniów narodowości polskiej, wyznania rzymskokatolickiego.

Kwotę powyższą rozdzielił Pan Kurator przyznając decyzją z dnia 11 stycznia 1938 r.

1. Lisowskiemu Bronisławowi, ucz. II kl. gimn. Kup. w Sanoku	300 zł (trzysta)
2. Witowskiej Janinie, ucz. VII kl. gimn. Pryw. Żeńsk. im. Orzeszkowej w Stanisławowie	400 zł (czterysta)
3. Mazijowi Władysławowi, uczn. V kl. szk. powsz. w Tuligłowach pow. Rudki	100 „ (sto)
4. Pokorskiej Aleksandrze, ucz. VI kl. szk. powsz. w Horodence	100 „ (sto)
5. Starcowi Bolesławowi, ucz. IV kl. szk. powsz. w Podbużu pow. Drohobycz . .	100 „ (sto)

2.

Zarząd Główny Towarzystwa Szkoły Ludowej uchwalił rozpisać konkurs na stypendia z Fundacji im. Karola i Władysławy Hoszowskich. Termin wnoszenia podań o nadanie powyższego stypendium oznaczono do dnia 28 lutego r. O stypendia mogą się ubiegać uczniowie Polacy, rzym. kat. wyznania, urodzeni w Drohobyczu, uczęszczający do szkół średnich z polskim językiem wykładowym, wykazujący conajmniej dobre stopnie ze sprawowania się i ogólnego wyniku nauki przedmiotów. Do podania należy dołączyć: świadectwo chrztu, świadectwo ubóstwa, dwa świadectwa

szkolne za ostatnie półrocza, poświadczenie Dyrekcji Szkoły i własnoręczne pisemne przedstawienie dotychczasowego przebiegu życia, stosunków rodzinnych i majątkowych kandydata.

Kwota stypendyjna wynosi w r. szkolnym 1937/38 2.500 zł i rozdzieloną zostanie na 12 lub więcej stypendiów. Zarząd Główny jednak zastrzegł sobie prawo zmniejszenia kwot poszczególnych stypendiów, lub zwiększenia ich, w każdym razie jednak aż do wyczerpania kwoty 2.500 złotych.

Dyrekcje Zakładów Średnich ogólno-kształcących i szkół zawodowych zawiadomią o warunkach i terminie niniejszego konkursu uczniów swych Zakładów oraz skierują odnośne podania zaopatrzone opinią Rady Pedagogicznej o zdolnościach i kwalifikacjach moralnych kandydatów pod adresem Zarządu Głównego T. S. L. we Lwowie, ul. Czarnieckiego 1.

3.

W czerwcu 1937 r. skradziono z Zakładu Mikrobiologii i Przemysłu Rolnego Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie 6 mikroskopów.

Podając niżej numery skradzionych mikroskopów oraz ich charakterystykę Kuratorium O. S. Lwowskiego przestrzega przed ich nabyciem dla szkół.

Nr. mikroskopu	Firma	Tubus	Nr. okularu	Nr. obiektywów	Nr. inwentarza
20 69 77	Leitz	wysuwany	4	4 i 8	IX/14
20 69 82	"	"	"	"	IX/15
20 73 09	"	"	"	"	IX/17
20 80 79	"	"	"	"	IX/19
26 31 34	"	nie wysuwany	"	"	IX/28
96 637	Reichert	wysuwany	odpowiedni okul. nr. 4	"	IX/38

26.

SPROSTOWANIA

W Dzienniku Urzędowym K. O. S. L. z dn. 27 grudnia 1937 nr 12 str. 813 podano mylnie, jakoby przy Gimnazjum Państwowym im. J. Słowackiego w Czortkowie nie było bursy. Przy Zakładzie jest bursa T. S. L.

W tymże numerze Dziennika Urzędowego na str. 804 podano mylnie, jakoby Liceum SS. Boromeuszek w Łańcucie nie posiadało żadnych praw. Liceum ma niepełne prawa.

Jesteśmy jednej krwi

Pamiętajmy o zbiórce na Fundusz Szkolnictwa Polskiego Za granicą!

15. I. — 15. II.

Jesteśmy jednej krwi

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

27.

OD REDAKCJI

Poza częścią urzędową, obejmującą ustawy, rozporządzenia i okólniki Władz, wprowadzamy w Dzienniku Urzędowym Kuratorium — od niniejszego numeru poczynając - dział nieurzędowy. W dziale tym będziemy zamieszczać drobne rozprawy i artykuły, tyczące się zagadnień dydaktyki, bądź pedagogiki w ścisłym słowa znaczeniu. Problem dokonywującej się dziś odbudowy świata kulturalnego, wielkie dzieło reorganizacji polskiego szkolnictwa, nowe kierunki w pracy wychowywania i nauczania — wszystkie te zagadnienia nastręczają bardzo wiele kwestyj, domagających się bliższego ich rozważenia. Dla ich omówienia, przedyskutowania otwieramy łamy naszego pisma.

Niezależnie od prac i artykułów naukowych będziemy zamieszczać w dziale nieurzędowym sprawozdania, uwagi i spostrzeżenia tyczące się różnych przejawów życia szkolnego w Okręgu, więc pracy nauczania i wychowywania, życia organizacyj młodzieży, wychowania fizycznego, współpracy domu ze szkołą, prac społeczno-kulturalnych itp. Wielkie bowiem bogactwo, różnorodność życia dzisiejszej szkoły nakłada na nas obowiązek rejestrowania ciekawszych zjawisk, propagowania ich w imię dobra ogółu, dobra polskiej kultury. Temu celowi służyć będzie rubryka „Materiały szkolne". W niej w równej mierze, oczywiście, będziemy uwzględniać sprawy szkół powszechnych, jak średnich i zawodowych.

Doceniając należycie wartość i znaczenie pracy naukowej nauczyciela, będziemy zamieszczać w części nieurzędowej również recenzje dzieł naukowych, wydawnictw, czasopism, ze szczególnym uwzględnieniem pedagogicznych. Dział ten, odpowiednio rozbudowany, może być istotnie wyrazem zainteresowań naukowych nauczycielstwa, a równocześnie pożytecznym informatorem w zakresie cennych nowości wydawniczych.

Wreszcie podajemy do wiadomości, że w jednym z najbliższych numerów Dziennika Urzędowego otworzymy rubrykę pn. „Poradnik". W nim będziemy zamieszczać odpowiedzi na wątpliwości czy niejasności, tyczące się sposobu interpretowania ustaw, rozporządzeń i okólników Władz Szkolnych.

Wszelkie materiały, jak artykuły, sprawozdania, komunikaty, recenzje bądź zapytania należy skierowywać wprost do Redakcji Dziennika Urzędowego K. O. S. L., zaopatrując je obok ewentualnego pseudonimu własnym imieniem i nazwiskiem wraz z podaniem charakteru służbowego.

P. P. Inspektorów, Dyrektorów i Kierowników szkół prosimy o zachęcenie nauczycielstwa do współpracy przez nadsyłanie cennych materiałów.

Redackja

28.

Do Koleżanek i Kolegów — Nauczycieli Historii w szkołach średnich.

(Przemówienie na wspólnym zebraniu Oddziału Lwowskiego „Polskiego Towarzystwa Historycznego" i Ogniska Metodycznego Historii we Lwowie, wygłoszone w Uniwersytecie J. K. dnia 27 listopada 1937 r.).

Dzisiejsze zebranie Lwowskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Historycznego, na którym mam zaszczyt przemawiać jako referent Zarządu Głównego, ma niecodzienny charakter, albowiem w roli współuczestników gościmy Szanowne Koleżanki i Szanownych Kolegów, gimnazjalnych nauczycieli historii, z którymi pragniemy wejść w bliższy kontakt i współpracę.

Od pewnego czasu układały się stosunki w ten sposób, że kontakt między nauką a nauczycielstwem szkół średnich, między uniwersytetami i towarzystwami naukowymi, a szerokimi kołami kolegów naszych w gimnazjach, zaczął się rwać coraz bardziej, zaczął powoli zanikać. Tak działo się, niestety, nawet w wielkich miastach uniwersyteckich, a cóż dopiero mówić o prowincji? Nie będziemy dzisiaj szukać winowajców tego zupełnie nienaturalnego i wręcz szkodliwego oddalenia

od siebie tych dwóch elementów. W okresie wielkiego i niebezpiecznego przełomu kulturalnego, w którego nurcie wszyscy dzisiaj żyjemy, można by przytoczyć bardzo wiele przyczyn wyjaśniających czy usprawiedliwiających. Wszakże był nawet czas, gdy praca naukowa nauczyciela szkoły średniej była uważana za sui generis „występek“, przeszkadzający mu w jego zajęciach; nauczyciel — poza obowiązkami nauczania i wychowywania — był jeszcze obarczany różnymi rzekomo pedagogicznymi i społecznymi serwitutami, których pożyteczność była wielce problematyczna. Ale mniejsza o żale, może już niewczesne. Są wszelkie znaki na niebie i na ziemi, że nastąpiły poważne zmiany na lepsze, że zarówno od strony naszych centralnych władz oświatowych, jak i od strony decydujących czynników naszego Okręgu Szkolnego, powiał już inny wiatr. Zresztą w większych ośrodkach naukowych czy kulturalnych nauczycielstwo szkół średnich nawiązało już od kilku lat przerwany po wojnie kontakt z nauką, rozumiejąc, że sztuka nauczania może mieć sens i rację bytu tylko w ścisłym oparciu o naukę. Inaczej staje się kuglarstwem lub blagą. Dowodem tego kontaktu, ścisłej współpracy, — na terenie naszego Towarzystwa Historycznego — jest: uczestnictwo nauczycieli szkół średnich w naszych posiedzeniach, współpraca nieraz pierwszorzędna w naszych organach naukowych, powstanie Sekcji Dydaktycznych i wydawanie „Wiadomości Historyczno-dydaktycznych“. Wreszcie — czego dzisiaj jesteśmy świadkami — współdziałanie z Ogniskami Metodycznymi historii. A tak jest nie tylko we Lwowie, ale również w Warszawie, Krakowie, Poznaniu, Katowicach, Wilnie, Łodzi.

Wspominając o tym fakcie z radością, musimy jednak uczynić dwa zastrzeżenia: po pierwsze, że nawet w tych większych, wymienionych środowiskach nie wszyscy, ale tylko pewna część nauczycielstwa pozostaje w żywszym kontakcie z Polskim Tow. Historycznym, należy doń, uczęszcza na posiedzenia naukowe, prenumeruje czasopisma, przez Tow. wydawane; inna część interesuje się wyłącznie Sekcją Historyczno-dydaktyczną, uczestniczy w jej posiedzeniach i pracach — natomiast mało albo w ogóle nie interesuje się posiedzeniami naukowymi, naszymi piątkami, i postępem nauk historycznych w ściślejszym tego słowa znaczeniu. A przecież jednego od drugiego nie można oddzielić. Naturalnie nie idzie tutaj o własną, twórczą, badawczą pracę naukową, bo nie każdy ma do niej zdolności, czas i ochotę — ale o pewne receptywne stanowisko nauczyciela-historyka wobec nauki, o jego zaciekawienie dla postępu badań w tej dziedzinie, którą w szkole reprezentuje, z zakresu której naucza.

Drugie zastrzeżenie odnosi się do nauczycielstwa z prowincji. U tych zainteresowanie dla badań historycznych, dla prac reprezentowanych przez „Polskie Tow. Historyczne“ i jego organy, jest często niesłychanie słabe, nawet w ostatnich latach, nawet dzisiaj. Proszę przeglądnąć ostatnie sprawozdanie „Polskiego Tow. Historycznego“, proszę popatrzeć, jaką to minimalną ilość członków liczy nasze Towarzystwo wśród nauczycieli historyków w miastach prowincjonalnych, mających zresztą nieraz słuszne pretensje do swoistej, tradycyjnej roli kulturalnej. Statystyka jest po prostu upokarzająca dla historyków. Przecież oddziały „Polskiego Tow. Historycznego“ nie istnieją nawet w niektórych wielkich miastach, których tu szczegółowo wyliczać nie chcę, albo powstałe niegdyś pod działaniem słomianego ognia, śpią dzisiaj snem sprawiedliwych, widniejąc tylko na papierze. Stanisławów i Tarnopol — rzecz nie do wiary — miasta wojewódzkie, o wyraźnych i słusznych aspiracjach kulturalnych, i chlubnie na tym polu pracujące — nie mają dziś naszych oddziałów. Oddział w Przemyślu wykazuje małą ruchliwość. A wina tego stanu rzeczy leży tylko po stronie nauczycieli-historyków, którzy nie tylko sami winni stanąć w szeregach P. T. H., ale powinni być wśród szerszych warstw społeczeństwa swego miasta i regionu krzewicielami i propagatorami zamiłowania, zainteresowania, wprost kultu dla historii narodowej. Zwłaszcza dzisiaj, w tej wielkiej epoce historycznej, którą przeżyliśmy i ciągle przeżywamy, a w której żadna z nauk humanistycznych nie posiada tej olbrzymiej, tętniącej żywą krwią aktualności, co właśnie historia.

Najodpowiedniejszą platformą, na której może i powinno nastąpić to zbliżenie się nauczycieli-historyków do własnego, macierzystego przedmiotu, jest „Polskie Towarzystwo Historyczne“. Towarzystwo nasze, które w roku ubiegłym obchodziło 50-lecie swojej działalności, rości sobie prawo do tego, że stało się oddawna centralnym ogniskiem polskich badań historycznych, że jest dzisiaj silną, bez przechwałki wzorową i reprezentatywną organizacją nauki polskiej w tej dziedzinie wiedzy. Założone w 1886 r. przez niezapomnianego Xawerego Liskego, prof. Uniw. Lwow. i twórcę lwowskiej szkoły historycznej, odegrało wielką rolę w czasach zaborczych, nie tylko w b

Galicji, lecz i na innych ziemiach polskich przez swój przykład, promieniowanie, skupianie ludzi, przez swoje cenne wydawnictwa. Nowe, znacznie szersze zadania otworzyły się przed Towarzystwem po odzyskaniu niepodległego państwa: organizacja polskiej nauki historycznej i pracy nad nią, wytknięcie jej nowych celów na wewnątrz i na zewnątrz państwa, zapoczątkowanie nieraz zupełnie nowych badań, jak np. w dziedzinie polskiej historii najnowszej, historii wojskowości polskiej, historii regionalnej, dydaktyki historii itp. Jak w ciężkich nieraz czasach zaboru przez lat 30, jak w najcięższych czasach zmogi wojennej pełniło „Towarzystwo Historyczne" dzielnie swoje zadania i obowiązki wobec kultury narodowej — tak samo — można z czystym sumieniem powiedzieć, — i w ciągu ostatnich 19 lat miało swój piękny, zaszczytny bilans pracy i wysiłków. Jubileuszowy tom „Kwartalnika Historycznego", naszego głównego organu (rocznik 51, zesz. 1—2), wydany w lecie b. r., jest rachunkiem sumienia naszego Towarzystwa za pół wieku bytowania i pracy, bilansem, który nie tylko społeczeństwu polskiemu, ale i zagranicy śmiało można podać do wglądu i oceny.

W ciągu 50 lat przewodniczyli Towarzystwu uczeni tej miary, co X. Liske, Tadeusz Wojciechowski, Ludwik Finkel, Stanisław Zakrzewski, Franciszek Bujak, obecnie Ludw. Kolankowski; redakcja „Kwartalnika Historycznego" spoczywała w rękach X. Liskego, Aleksandra Semkowicza, Stanisława Zakrzewskiego, Jana Ptaśnika, Teofila Modelskiego. Przez tych 50 lat nie było ani jednego nazwiska historyka polskiego wszystkich ziem polskich, od nazwisk najwyższej miary aż do nazwisk pracowników szarych a pożytecznych, ani jednego, który by nie współtworzył dziejów „Polskiego Towarzystwa Historycznego", nie brał udziału w jego pracach, nie pisał w „Kwartalniku Historycznym". Nie będę tutaj przypominać historii „Polskiego Tow. Historycznego". Jest ona doskonale ujęta, z podziałem na okresy rozwojowe, przez 4 bardzo wybitnych pracowników, po części współtwórców Towarzystwa, właśnie w wspomnianym tomie jubileuszowym. Wystarczy, jeśli sobie uprzytomnimy kilka cyfr: „P. T. H." wydało dotąd 50 przebogatych roczników „Kwartalnika Historycznego" — a więc całą bibliotekę; ogłosiło 5 roczników „Wiadomości Historyczno-Dydaktycznych" i ogłasza (przez Oddział Lwowski) 3-ci rocznik specjalnego naszego organu: „Ziemi Czerwieńskiej". Nie wymieniam dawnych, odrębnych wydawnictw, których było wiele; z bieżących muszę wspomnieć o tych, które są na warsztacie, jak nowe wydanie czyli reedycja pomnikowej „Bibliografii Historii Polskiej" Ludwika Finkla, jak wydawnictwo „Polska i jej sąsiedzi", jak inicjatywa i współpraca w „Polskim Słowniku Biograficznym" Akademii Umiejętności, fundamentalne Księgi Zjazdów Historycznych, publikacja corocznej „„Bibliografii Historii Polskiej", lub nowa inicjatywa Sekcji Dydaktycznej w sprawie specjalnych wydawnictw dla szkoły.

„Polskie Towarzystwo Historyczne może zapisać na swoje konto 3 wielkie Zjazdy Historyków Polskich (t. j. IV, V i VI — w Poznaniu, Warszawie i Wilnie), których wielkiego plonu naukowego i prestiżowego obliczać tu nie będziemy. Trzeba wspomnieć o stałej od r. 1925 współpracy „Polskiego Tow. Historycznego w Międzynarodowym Komitecie Nauk Historycznych i o uczestnictwie historyków polskich w wielkich międzynarodowych Kongresach Historycznych w Brukseli 1925, w Oslo 1928, dalej w urządzeniu międzynarodowego Kongresu Historyków w Warszawie w 1933 r. ze wspaniałymi naprawdę jego rezultatami, wreszcie o udziale w tegorocznym Kongresie bałtyckim w Rydze; a miejmy nadzieje, że jak tamte kongresy i zjazdy postawiły naukę historyczną Polski w pierwszym rzędzie obok badań i dorobków wielkich narodów europejskich, tak samo i najbliższy Kongres Międzynarodowy w Zurychu w 1938 r. nie przyniesie pod tym względem rozczarowania. Wreszcie wspomnieć należy, że w pracy „Polskiego Tow. Historycznego" w ciągu minionego półwiecza brali żywy i cenny udział także przedstawiciele innych narodów, i to nie tylko bratniego narodu ukraińskiego i innych narodów słowiańskich, ale także przedstawiciele uczonego świata Francji, Niemiec, Węgier, Rumunii i innych państw. Weźmy inne jeszcze cyfry: Sprawozdanie za rok ostatni wykazuje, że w roku tym liczyło Tow. obok 11 członków honorowych — 1148 członków zwyczajnych. Liczba jaką poszczycić się może mało które towarzystwo naukowe w Polsce. Oddziałów było 12, osobnych sekcyj 16. Posiedzeń odbyto w tym roku 121, z 131 referatami.

Od r. 1934 rozpoczęła przy „Polskim Tow. Historycznym" swoją działalność Komisja Dydaktyczna, która wzięła sobie za zadanie: skoordynować w Towarzystwie pracę nad ogółem zagadnień dydaktycznych w zakresie nauczania historii i szerzyć wśród nauczycielstwa zrozumienie wagi tych

zagadnień, w ścisłym oparciu o wiedzę historyczną, o badanie naukowe; rozpoczęto równocześnie wydawnictwo „Wiadomości Historyczno-Dydaktycznych", a w poszczególnych ośrodkach powstają Sekcje Dydaktyczne Oddziałów, skupiające w sobie nauczycielstwo-historyków.

Te Sekcje i wydawnictwo „Wiadomości" — oto właśnie pomosty, przy pomocy których można było nawiązać na nowo, po latach inercji i dystansu, łączność ideową i pracowniczą między Towarzystwem a nauczycielstwem. Sekcje dydaktyczne przez swoje posiedzenia, wydawnictwa, ankiety trafiają do nauczycieli historii, poruszając sprawy najbardziej ich interesujące i absorbujące w codziennej, szkolnej pracy; tą drogą skierowują równocześnie szerszy ogół nauczycielstwa ku historii jako nauce, zobowiązują go do interesowania się rozwojem badań naukowych w jego przedmiocie. Te jednostki z pośród nauczycielstwa historii, które same nie porzuciły nigdy pracy naukowej, mają tu piękną rolę do spełnienia.

Po tym pomoście wyszliśmy i dzisiaj naprzeciw siebie, my członkowie „Polskiego Towarzystwa Historycznego" i wy, Koleżanki i Koledzy-nauczyciele, aby dojść do pewnego porozumienia w sprawach niemałej wagi.

Pragnieniem moim, jako referenta Zarządu, jest nie jakieś, broń Boże, pouczanie, ale wywołanie dyskusji. Dyskusja ta winna dotyczyć dwóch spraw:

1) Uczestnictwa i współpracy nauczycielstwa szkół średnich (a pragnęlibyśmy aby i nauczycielstwa szkół powszechnych) w „Polskim Towarzystwie Historycznym", 2) Poruszenia problematu pracy naukowej nauczycieli-historyków na prowincji, przynajmniej naszego Okręgu.

Co do punktu pierwszego powiemy krótko: Powinno się przełamać dotychczasowy impas w stosunku kolegów-historyków prowincjonalnych (a i lwowskich nawet) do „Polskiego Tow. Historycznego. A zrobić to trzeba nie dlatego, że my w P. T. H. gorąco tego oddawna pragniemy, że życzą sobie tego dzisiaj nasze władze oświatowe i szkolne, ale dlatego, że — jak wszyscy o tym dobrze wiemy — leży to w interesie samego nauczania historii w szkołach oraz w interesie poziomu intelektualnego i autorytetu zawodowego nauczyciela historii. Zastrzegam się, że nie mamy na celu tworzenia zaraz nowych oddziałów P. T. H. w każdym mieście licealnym czy gimnazjalnym; jest to rzecz trudna, i nie zawsze się udaje, przeciwnie, stwarza niekiedy — o czym już była mowa — fakty zawstydzające. Idzie po prostu o wpisywanie się nauczycieli-historyków w poczet członków zwyczajnych „P. T. H.", o kontakt z nami, o branie (choćby od czasu do czasu) udziału w naszych posiedzeniach ściśle naukowych czy naukowo-dydaktycznych, oraz — co jest bardzo ważne — o apostołowanie ideom „P. T. H." na terenie Waszej działalności, o budzenie zamiłowań historycznych wśród tych, co historykami sami nie są, ale są inteligencją społeczeństwa, o skłanianie ich do wpisywania się do Towarzystwa, prenumerowania naszych pism naukowych itd.

Czy nie jest to wstydem, że nasz organ regionalny, „Ziemia Czerwieńska", redagowany — mimo całej swojej naukowości — bardzo interesująco i przystępny dla każdego inteligenta, uderzający bogactwem najbliższych sercu naszemu spraw i zagadnień, organ, który powinien być bez przesady pochłaniany przez nauczycielstwo, starszą młodzież gimnazjalną, przez inteligencję miast i miasteczek naszych, wreszcie popierany przez zarządy miejskie (wszystkie bez wyjątku), przez dyrekcje i biblioteki szkół, przez duchowieństwo itd. — liczy tak skromną ilość prenumeratorów (poza członkami P. T. H.), że się nawet do tej liczby nie chcemy przyznawać? Czy Państwo wszyscy znacie tę „Ziemię Czerwieńską"? Jeśli nie, to proszę się też do tego nie przyznawać...

Otóż właśnie obowiązkiem (podkreślam to wyraźnie) każdego nauczyciela-historyka — jest podjąć na wielką skalę propagandę na rzecz „Ziemi Czerwieńskiej", aby byt i prosperowanie tego niezwykle wartościowego organu podtrzymać, skrzepić, dopomóc mu do jak najświetniejszego rozwoju. To tylko jeden przykład.

Powiedzą mi Państwo na to, że nie mogliście się dotąd wpisać na członków zwyczajnych P. T. H., gdyż wkładka 20 zł. rocznie jest na wasze nauczycielskie kieszenie za wysoka. Mógłbym się zapytać, dlaczego nie jest za wysoka na kieszenie Waszych wielu kolegów i koleżanek lwowskich, którzy przecież do P. T. H. należą, a żyją we Lwowie, nieraz i w cięższych warunkach materialnych, niż się przeciętnie żyje na prowincji? Ale niech to zostanie tylko pytaniem retorycznym. Zwracam uwagę na co innego. Członek zwyczajny P. T. H. dostaje za tych 20 zł. rocznie tyle dobrego, solidnego towaru, ile go nie dostanie — dosłownie — członek żadnego innego Towarzystwa naukowego w Polsce. To nie jest reklama kupiecka, to jest prawda. Dostaje bowiem — prócz wszel-

kich szerokich praw członka wielkiego towarzystwa naukowego — 1) Kwartalnik Historyczny (duży tom co roku), 2) Wiadomości Historyczno-Dydaktyczne i 3) Ziemię Czerwieńską — a więc trzy organy naukowe, które orientują go w całym współczesnym stanie badań historycznych, szczególnie polskich, orientują w całości aktualnych zagadnień dydaktycznych i metodycznych w zakresie nauczania historii i dają obfity materiał naukowy z zakresu zagadnień historii regionalnej, na którą programy kładą dzisiaj taki nacisk. Poza tym otrzymuje członek P. T. H. znaczne zniżki przy nabywaniu wszystkich innych wydawnictw „P. T. H." i jego Oddziałów.

Kalkulacja jest więc — jak się zdaje — bardzo prosta.

Wnikając w sytuację materialną nauczycielstwa, nosi się Zarząd Główny P. T. H. od dłuższego czasu z myślą uzyskania dla swoich członków nauczycieli szkół średnich i powszechnych pewnej zniżki wkładki członkowskiej, czego jednak — ze względu na znaczne koszty druku wydawnictw — dotąd uzyskać nie mógł. Jeśli więc ktoś z nauczycielstwa pod żadnym warunkiem nie może sobie pozwolić na pełne członkostwo P. T. H., to może znaleźć z tego inne wyjście: zniżkowa prenumerata „Wiadomości Historyczno-Dydaktycznych" wynosi 4 zł. rocznie, prenumerata „Ziemi Czerwieńskiej" 5 zł. — razem 9 zł., kwota już znacznie niższa. W tej chwili — bez zebrania Zarządu Gł. — możemy zrobić tylko jedno: zaproponować prenumeratę „Ziemi Czerwieńskiej" (wynoszącą ze zniżką rocznie 5 zł.) w tej formie: jeśli w jednej miejscowości pozyskacie Państwo przynajmniej 10 prenumeratorów (a powinien prenumerować: nauczyciel, Zarząd Miejski, ksiądz, adwokat itd.) — to godzimy się na spłaty prenumeraty w 10 ratach miesięcznych po 50 gr. (odpadają miesiące wakacyjne), z tym, że tych 5 zł. od 10 prenumeratorów będziemy otrzymywać regularnie każdego miesiąca czekiem pocztowym [1]).

Może właśnie tą drogą, przez ten organ regionalny, najbliższy nam wszystkim, nastąpi z czasem większe zacieśnienie węzłów między P. T. H. a miłośnikami historii na prowincji. Apelujemy do Koleżanek i Kolegów, nauczycieli-historyków o wstępowanie w szeregi członków P. T. H. i o propagandę naszych idei, prac, wydawnictw w waszych miastach i miasteczkach, w których tradycyjnie, od czasów zaborczych, przewodnictwo w pracy kulturalnej spoczywało zawsze w rękach dyrektorów i profesorów gimnazjalnych. Jesteśmy przekonani, że i dzisiaj nie jest inaczej. Prosimy Państwa — o ile zawiązanie oddziału jest niemożliwe, a to jest istotnie trudne — o jedno: niechaj z każdego miasta i miasteczka gimnazjalnego stanie — o ile możliwe — już na tym zebraniu, do współpracy z nami jeden człowiek: nauczycielka czy nauczyciel historii, nasz przyszły członek, który weźmie na siebie rolę może niełatwą, ale myślę że, zaszczytną powiedzmy: korespondenta P. T. H., tj. naszego reprezentanta, męża zaufania i orędownika spraw historii na swoim terenie. Tak jak to bywało w dawnych czasach, wedle najpiękniejszych tradycyj naszych towarzystw naukowych. W najściślejszym porozumieniu z nim, za jego doświadczonymi radami, będziemy dalej prowadzić naszą pracę kulturalną na wskazanym terenie dla dobra nauki i szkoły [2]).

Przystępuję do sprawy drugiej tj. do pracy nauczyciela historii na prowincji, pracy w zakresie nauki historycznej i dla tej nauki. Utarło się — szczególnie od czasów powojennych — przekonanie, że profesor gimnazjalny na prowincji, choćby i w większym mieście, nie może pracować naukowo. Argumentuje się, że praca naukowa jest dlatego na prowincji niemożliwa, bo brak jest bibliotek naukowych, archiwów, pracowni, najniezbędniejszych książek, brak wreszcie odpowiedniej atmosfery. Co się tyczy atmosfery, to już chyba nie ulega wątpliwości, że żyjemy dziś w takim okresie dziejów, w którym atmosfera wielkich miast coraz mniej sprzyja twórczej pracy naukowej. Proszę spróbować np. tej jesieni pracować spokojnie naukowo w uniwersyteckim mieście Lwowie! Ale to jest już inny problem! Faktem jest, że przed wojną nauczycielstwo (mówię zresztą w tej chwili o historykach) pracowało na prowincji naukowo wedle swoich możności, że rezultaty tej pracy można do dzisiaj oglądać w dziesiątkach rozpraw w sprawozdaniach gimnazjalnych, w szeregu nieraz wysoce wartościowych publikacji prowincjonalnych o typie historycznym, w wydawnictwach materiałów do historii miast, wsi, powiatów itd. itd. Jakoś to szło przy dobrych chęciach,

---

[1]) W sprawie zniżek należy się zwracać do Sekretariatu P. T. H. (Lwów, Uniwersytet J. K.) lub do Ogniska M. Hist.

[2]) Ochotni korespondenci zechcą się zgłaszać listownie do Prof. Dra Stanisława Łempickiego, Lwów, Uniwersytet Jana Kazimierza.

i bez wątpienia — dodaję to sprawiedliwie — przy bardziej sprzyjających warunkach i okolicznościach, przy usilnym poparciu władz szkolno-oświatowych, nawet niekiedy przy bardzo zbawiennym nacisku z ich strony.

Ale byłbym z innej strony niesprawiedliwy, gdybym nie powiedział, że i po wojnie, w odrodzonej Polsce, ta praca się odbywa i wydaje nieraz bogate plony. Tylko że odbywa się ona wyłącznie po tzw. wielkiej prowincji, a więc poza środowiskami uniwersyteckimi — w takich miastach, jak Łódź, Katowice, Toruń, może jeszcze Bydgoszcz, może jeszcze Tarnopol i Przemyśl. Ostatnio budzi się podobno i Krzemieniec. Im zaś niżej schodzimy w dół po tej skali „wielkomiejskiego wymiaru", — tym wyraźniej słabnie ten kontakt nauczyciela-historyka z nauką, z pracą naukową, wreszcie urywa się całkiem, zanika. Naturalnie nie można generalizować tego zjawiska, wszędzie zdarzają się chlubne wyjątki. Czasem z prowincjonalnego mieszkanka jakiegoś skromnego nauczyciela w małym miasteczku wychodzi na świat pierwszorzędna praca naukowa (np. przyrodnicza czy etnograficzna), gdy przeciwnie całe szeregi jednostek nauczycielskich, choćby we Lwowie, odnoszą się do wszelkiego wysiłku naukowego z kompletną apatią.

Nie będę wchodzić w jakąś socjologiczną czy psychologiczną analizę wspomnianych objawów, nie będę ich atakować, ani bronić! Chcę podać ze strony P. T. H., pewne myśli, projekty, które dotyczą organizowania pracy naukowej nauczycieli-historyków, na naszym najbliższym terenie, a więc w Okręgu Szkolnym Lwowskim. Projekty, które Koleżanki i Koledzy zechcą przedyskutować i ze swej strony naświetlić. Może z tej dyskusji wyłoni się jakaś wspólna nasza inicjatywa w kierunku pewnej planowej współpracy. Jeżeli bowiem chodzi o sam dylemat, czy nauczyciel na prowincji może pracować naukowo czy nie, to został on już dawno rozstrzygnięty pozytywnie w kierunku pierwszej odpowiedzi, że może. Znakomite wydawnictwo Kasy im. Mianowskiego w Warszawie „Nauka Polska, jej potrzeby, organizacja i rozwój", wychodzące rocznikami od szeregu lat (powinno się ono nieodzownie znajdować w każdej bibliotece dla nauczycieli gimnaz.), pomieściło, szczególnie w IV tomie, osobną pracę zbiorową na ten właśnie temat. W pracy tej zabrali głos przedstawiciele prawie wszystkich gałęzi nauki a więc historycy, geografowie, przyrodnicy, etnografowie, językoznawcy jak Bujak, Pawłowski, Czarnocki, Banachiewicz, Hryniewiecki, Grochmalicki, Bystroń, Podlacha, Treter, Chybiński, Nitsch, Rutkowski, i inni. Wszyscy stanęli zgodnie na stanowisku, że praca naukowa na prowincji jest nie tylko możliwa, ale jest wprost obowiązkiem każdego nauczyciela, pojmującego serio swoje zadania nauczycielsko-wychowawcze i mającego, naturalnie, odpowiednie po temu kwalifikacje intelektualne. Dołączono równocześnie uwagi o organizowaniu ośrodków pracy naukowej na prowincji, o muzeach prowincjonalnych itp. W szczególności zwracam uwagę na artykuł prof. J. Rutkowskiego „O zadaniach pracy naukowej na prowincji w zakresie historii" (zresztą niewyczerpujący) i na artykuł prof. Bujaka „O pracy naukowej na prowincji nad zagadnieniami gospodarczymi", bardzo rzeczowy i pełen cennych rad.

Nasze Towarzystwo, zdając sobie sprawę, że twórcza, konstrukcyjna praca historyka na prowincji musi natrafiać na wiele trudności, że pisanie monografij czy choćby krótszych rozpraw przyczynkowych nie zawsze da się przeprowadzić — pragnie zwrócić uwagę na inne, łatwiejsze, a jednak o podstawowym znaczeniu możliwości pracy naukowej w zakresie historii i różnych jej działów. Dadzą się te postulaty ująć mniej więcej w następujące punkty:

I) Inwentaryzacja archiwaliów na prowincji Ileż to cennych archiwaliów: dyplomów, dokumentów, ksiąg miejskich, cechowych, kościelnych, szkolnych, różnego rodzaju większych i mniejszych archiwów instytucyj i prywatnych kryje się dotąd po prowincji, po miastach, miasteczkach i wsiach? Materiał ten, niedostępny dla badań historyka, butwieje, ulega często zniszczeniu lub popada w karygodną rozsypkę, dostawszy się w ręce niepowołanych handlarzy-antykwariuszów. Należało by przystąpić do ogólnej, systematycznej inwentaryzacji tych archiwaliów wedle ustalonych jednolicie metod i wytycznych technicznych. Tu odrazu pragnę zapowiedzieć, choć odnosi się to nie tylko do archiwaliów, że Oddział Lwowski P. T. H. przygotowuje już dla ułatwienia tej pracy wydanie krótkiego podręcznika, który zawierać będzie odpowiednie instrukcje i wskazówki, odpowiadające wymaganiom dzisiejszej nauki. W rozprawie p. Dra Maleczyńskiego znajdą się wskazówki dotyczące sposobu inwentaryzowania archiwaliów, p. Prof. Gębarowicz zajmie się sprawą inwentaryzacji muzealiów, a p. Dr Śmiszko inwentaryzacją zabytków i znalezisk przed-

historycznych. Inwentaryzacje te — mówię w tej chwili przede wszystkim o inwentaryzacjach archiwaliów — przeprowadzane w porozumieniu i niejako pod kierownictwem Lwow. Oddziału P. T. H. — po odpowiednim uporządkowaniu i zredagowaniu ostatecznym, będą mogły być publikowane czy to na łamach „Ziemi Czerwieńskiej" lub „Kwartalnika", czy też nawet w jakimś osobnym specjalnym wydawnictwie. Nasuwa się jednak odrazu kwestia dalszych losów owych archiwaliów. Naturalnie niejednokrotnie będą musiały one pozostać w rękach właścicieli, którzy nie zechcą ich nikomu wydać. Ale zostaną przynajmniej ujawnione, naukowo opisane i nauce uprzystępione. Atoli zdarzy się także nieraz, że archiwalia takie będzie można wydostać z rąk właścicieli (instytucji i ludzi prywatnych) i zapewnić im lepszą konserwację. Cóż w takim razie z nimi zrobić, dokąd je skierować? Otóż wyjście jest tu trojakie: 1) archiwalia odpływają po inwentaryzacji do centralnych instytucji archiwalno-bibliotecznych lwowskich, jak np. do Archiwum Państwowego we Lwowie lub do Ossolineum, 2) archiwalia dostają się do większych muzeów prowincjonalnych, o ile takie instytucje istnieją i 3) archiwalia dostają się do muzeów historycznych przy gimnazjach czy liceach, zostających pod opieką dyrekcji szkół i nauczycieli historyków, gdzie mogą oddać wielkie przysługi przy nauczaniu historii. Problem ten poddaję pod dyskusję. Równocześnie zaznaczam, że moim zdaniem powinno się brać pod uwagę: 1) czy dane archivale (dokument, księga miejska, rękopis z czasów nowszych itd.) ma charakter ściśle regionalny, miejscowy, 2) jakie są w danym muzeum czy w szkole szanse należytej, fachowej opieki nad zabytkiem i odpowiedniej jego konserwacji. W zasadzie Oddział Lwowski P. T. H. wypowiada się raczej za decentralizacją zbiorów i z zadowoleniem oglądałby racjonalnie urządzone szkolne muzea historyczne o charakterze ściśle regionalnym, związane z pracą szkolną historyka.

II) Nieco inaczej przedstawia się sprawa inwentaryzacji muzealiów. Tutaj niewątpliwie i trudności będą może większe, i konieczne jest pewne przygotowanie w zakresie historii sztuki, starożytnictwa polskiego czy etnografii. Przewodnik nasz da i pod tym względem wskazówki. Ale i na tym polu otwiera się poważne zadanie przed nauczycielem historykiem, mającym wpływowe stanowisko w swoim środowisku. I w tej dziedzinie można jeszcze po prowincjonalnych strychach i zakamarkach różnych instytucji, po chórach i zakrystiach kościelnych, lamusach i magazynach dworskich, parafialnych, szkolnych czy u osób prywatnych natrafić na wiele zabytków z dawniejszych i nowszych czasów, zwłaszcza o charakterze regionalnym, które mogą stanowić — o ile nie dostaną się do większego muzeum — cenną i pouczającą część składową szkolnych muzeów historycznych. A chodzi tu nie tylko o dość pospolite zbiorki numizmatyczne, ale także o obrazy, części kapliczek przydrożnych, świątki, to znowu o stroje etnograficzne, dawne przedmioty do użytku codziennego, ważne dla historii kultury materialnej. Wszystko to — zwłaszcza w chwili dzisiejszej — staje się nielitościwą pastwą handlarzy starożytnościami. Tutaj systematyczna inwentaryzacja — podobnie, jak przy archiwaliach — natrafia na pewne trudności; rozstrzyga przecież często okazja lub przypadek. Wskazana jest więc fachowa porada i kwerenda w takiej instytucji, jak np. Muzeum Lubomirskich przy Ossolineum we Lwowie (gdzie prof. Gębarowicz ofiarowuje swoją pomoc), a następnie identyczna, jak przy archiwaliach, decyzja, gdzie zabytek ma być przechowywany (oddany do wielkiego czy regionalnego Muzeum, bądź do historycznego muzeum szkolnego). Czasem warto taką rzecz dla Muzeum Szkolnego nawet kupić. Naturalnie kwestia konserwacji jest tutaj trudniejsza, niż przy archiwaliach, i ona musi być przede wszystkim brana pod rozwagę.

III) Trzeci dział — to z a b y t k i p r z e d h i s t o r y c z n e, już rzadsze. Nauczyciel-historyk powinien mieć stanowczo pewne przygotowanie z prehistorii, zwł. polskiej (wprowadzi to niebawem reforma egzaminów magisterskich); jeśli go nie posiada, może łatwo uzupełnić braki w tym kierunku (nasz podręcznik wskaże sposoby). I w tej dziedzinie trudno mówić o systematycznej inwentaryzacji, raczej znowu o poradzie i kwerendzie, np. w Zakładzie prehistorii Uniwersytetu Jana Kazimierza. Przechowywanie czy konserwacja zabytków prehistorycznych w historycznych muzeach szkolnych jest za to znacznie łatwiejsza, niż przy muzealiach.

IV) Wreszcie trudno nie wspomnieć o bibliotekach i książkach. Ileż cennych książek, a nawet księgozbiorów kościelnych, klasztornych, szkolnych i prywatnych stanowi jeszcze dotąd na prowincji „terra incognita". Pewna praca inwentaryzacyjna i w tej dziedzinie byłaby celowa i pożyteczna.

Te cztery punkty obejmowałyby zatem zadania najbliższe. W pierwszym rzędzie systematyczna inwentaryzacja archiwaliów na obszarze Ziemi Czerwieńskiej, obok tego jeżeli nie inwentaryzacja, to w każdym razie ewidencja muzealiów, książek, zabytków prehistorycznych i archeologicznych. Oddział Lwowski P. T. H. pragnąłby przyjść Państwu w tych ważnych zamierzeniach naukowych z jak najbardziej intensywną pomocą. Wspomniałem już o podręczniku, o vademecum inwentaryzacyjnym. Poza tym gotowi jesteśmy zawsze wskazać instytucje, a nawet osoby, do których zwracać się będzie można o porady w sprawach archiwalnych, bibliotecznych, muzealnych, prehistorycznych. Wszelkie korespondencje, zapytania czy osobiste kwerendy w wymienionych sprawach prosimy na razie kierować do Ogniska Metodycznego historii, na ręce p. Dr Maleczyńskiej, która bądź sama udzieli wskazówek, bądź też zwróci się do odpowiedniej Komisji naszego Oddziału, która będzie utworzona.

Nauczycielstwo historii na prowincji Małopolski Wschodniej — powtarzam raz jeszcze — powinno być wszędzie poważnym czynnikiem, który ma szerzyć w społeczeństwie zainteresowanie dla historii, zwłaszcza naszej ziemi najbliższej, ma szerzyć zainteresowanie dla zabytków i pomników historycznych, uczyć ich szanowania i konserwowania. Ono jedno swoim wpływem może przełamać ciasny i dziwaczny opór, jaki ciągle jeszcze istnieje w instytucjach, u władz prowincjonalnych, u rodzin i osób prywatnych w sprawie udostępnienia nauce zabytków przeszłości, że wspomnimy tylko archiwa zarządów miast i gminne, archiwa cechowe, parafialne, klasztorne, rodzinne. Ono jedno może wreszcie doprowadzić do tego, aby te archiwa uporządkowano i aby właśnie nauczycielstwo mogło z nich mieć naukowe korzyści.

Ale nie tylko inwentaryzować można na prowincji i tworzyć muzea szkolne, tak ważne przy nauce historii. Cały szereg zagadnień i tematów nasuwa się do opracowywania monograficznego, któremu i na prowincji można podołać. Przede wszystkim — na co już tyle razy zwracano uwagę — historie naszych miast, miasteczek, monografie wsi, byleby — przed czym przestrzegał prof. Rutkowski — nie robiono ich jak bądź, po dyletancku, ale z zastosowaniem ustalonych już dzisiaj przez naukę metod takich opracowań. Dalej opracowywanie naukowe i publikowanie materiałów archiwalnych dla takich właśnie monografii. Ruch ten w Małopolsce Wschodniej jest już dzisiaj bardzo silny, święci jakby swój renesans. Za przykładem Lwowa, poszedł chlubnie Przemyśl, Jarosław, Stanisławów, Złoczów, Sanok, Drohobycz, Sambor, nawet Kamionka Strumiłowa i mniejsze miejscowości. Prace te jednak — z pewnymi wyjątkami — dokonywane były przez ludzi z centrum, ze Lwowa.

Ale nie tylko o monografie całych miast idzie; ważne są również zarysy z historii szkolnictwa w danej miejscowości czy nawet historie poszczególnych szkół, historie kościołów czy pewnych miejscowych instytucji kulturalnych, historie życia kulturalnego czy obyczajowego danego miasta w pewnym okresie, biografie znakomitszych osobistości dla miasta zasłużonych itp. Wreszcie opracowywanie wypadków historycznych, ściśle z danym regionem lub miejscowością związanych. Można by na poczekaniu wyliczyć dziesiątki takich tematów. I w tym kierunku Oddział Lwowski P. T. H. pójdzie z całą gotowością na rękę ochotnym; zgłoszenia, zakomunikowane ustnie czy pisemnie przewodniczącej Ogniska Metodycznego, będą skierowywane zaraz do odpowiednich specjalistów spośród profesorów naszego Uniwersytetu i innych członków P. T. H., którzy udzielą rady i wskazówek. Odpowiednie opracowania, przyczynki i materiały, o ile by nie znalazły pomieszczenia w organach P. T. H., powinny otworzyć dla siebie na nowo te łamy, na których niegdyś przed wojną tak świetne znajdowały miejsce, tj. łamy rocznych sprawozdań szkół średnich nie tylko państwowych, ale i prywatnych. Jesteśmy przekonani, że nasze Władze Szkolne udzielą temu projektowi pożądanego poparcia.

Omówiłem w tym, może za długim referacie, najważniejszy substrat dyskusyjny dzisiejszego wieczoru. Referat nie wypowiada tylko moich indywidualnych zapatrywań, ale jest owocem wymiany zdań z innymi kolegami z Zarządu Oddziału Lwowskiego i jego Sekcji Dydaktycznej. Szanowne Koleżanki i Szanowni Koledzy z pewnością sprostują lub uzupełnią niejedno, i korzystając ze swoich doświadczeń na prowincji rzucą nowe światło na pewne kwestie.

Staraliśmy się nie kreślić dalekosiężnego programu, a raczej program minimalny, mający szanse zrealizowania. Pragnęlibyśmy, aby do tej pracy nauczycielstwo szkół średnich wciągnęło również należycie przygotowanych koleżanki i kolegów swoich ze szkół powszechnych. Chcemy

utrzymać żywy, stały kontakt lwowskiego Oddziału P. T. H. z prowincją także przez zetknięcie osobiste na posiedzeniach, przez wysyłanie naszych prelegentów lwowskich z odczytami do miast i miasteczek.

Apelując raz jeszcze generalnie do przyszłych członków zwyczajnych P. T. H., do przyszłych naszych korespondentów i prenumeratorów „Ziemi Czerwieńskiej" i „Wiadomości Historycznych Dydaktycznych" o poparcie naszych doniosłych zadań i o współpracę z nami — proszę o otwarcie dyskusji [1]).

Prof. Dr Stanisław Łempicki

*
* *

Na skierowaną do mnie przez Prezydium Polskiego Towarzystwa Historycznego i autora powyższego odczytu, Prof. Dra Stanisława Łempickiego, propozycję oświadczenia się na temat odczytu pozwalam sobie zwrócić uwagę na odezwę Pana Ministra W. R. i O. P. z dnia 19 maja 1937 [2]) w sprawie popierania nauczycieli pracujących naukowo. Jest ona wyrazem tego samego poglądu, który autor rozwija w swoim odczycie, wygłoszonym wobec członków ogniska metodycznego historii.

Jest rzeczą niesporną, że czynne zainteresowanie nauczyciela dla spraw naukowych swej specjalności umożliwia mu spełnienie zadania — podnosi jego autorytet nauczycielski, chroni go przed rutyną i upraszczaniem wiedzy, ułatwia mu wprowadzenie młodzieży w istotne elementy wiedzy i takie z nimi zbliżenie, które kształci skutecznie umysł, rozwija, wychowywuje, nadto, co niemniej ważne, utrzymuje samego nauczyciela na odpowiadającym jego powołaniu poziomie kulturalnym — aktywnym, a niejednokrotnie twórczym.

Kuratorium zdaje sobie sprawę z trudności, jakie nauczycielstwo spotyka w swoich warunkach pracy, szczególnie nauczycielstwo prowincjonalne i dlatego z pełnym poczuciem odpowiedzialności pragnie mu ułatwić nawiązanie i utrzymanie koniecznych z nauką kontaktów. Pomoc walną okazać mogą istniejące w każdym większym środowisku towarzystwa naukowe oraz ich koła i sekcje lokalne.

Kuratorium z wdzięcznością przyjmuje inicjatywę Polskiego Towarzystwa Historycznego, które oddaje swe środki do dyspozycji nauczycielstwa i zaprasza je do udziału w swych pracach. Ziemie Wschodniej Małopolski są pełne wspomnień historycznych, jak mało która z dzielnic polskich, stanowią niewyczerpane niemal źródło historyczne, z którego czerpać można tematy do badań polskiej pracy i walki względnie zachętę do śledzenia postępów w tej dziedzinie badań historycznych. Wydaje się bodaj rzeczą zbędną wzywać nauczycieli historyków do zrzeszania się w ramach organizacyjnych P. T. H. — wystarczy potwierdzić, że jest to sprawa ważna i niewątpliwa.

Nie dość jednak na tym. Inicjatywę Polskiego Towarzystwa Historycznego pragnęłoby Kuratorium pojąć szerzej — mianowicie jako wezwanie nauczycieli wszystkich przedmiotów, objętych programem szkoły średniej, do uczestnictwa w pracach naukowych odpowiednich związków i towarzystw naukowych.

Cel — podniesienie poziomu szkolnictwa polskiego, powagi stanu nauczycielskiego i kulturalnej pracy polskiej.

Lwów 28 stycznia 1938.

Dr. Tadeusz Kupczyński
Kurator Okręgu Szkolnego

---

[1]) W dyskusji między innymi dr. Tyszkowski zwrócił uwagę na postulat inwentaryzowania i gromadzenia materiałów prowincjonalnych do historii najnowszej (czasy przedwojenne, sprawy polit., akta wyborów dawnych, okres walk o niepodległość Polski, czasy inwazji rosyjskiej i walk polsko-ukraińskich). Apelował również o inwentaryzowanie i gromadzenie materiałów do spraw gospodarczych (np. do historii kupiectwa w XIX w., (księgi kupieckie, handlowe itd.), jak i o ewidencję pamiętników osób starszych z ostatnich lat kilkudziesięciu.

[2]) Zob. Dziennik Urzędowy K. O. S. L. z 1937 str. 415.

29.

MATERIAŁY SZKOLNE

1.

Prywatne Koedukacyjne Gimnazjum im. król. Jadwigi w Przemyślanach prowadzi od dwu lat systematyczną akcję opieki nad szkołami powszechnymi w powiecie przemyślańskim. W roku 1936/37 założono biblioteczki szkolne kolejno w Alfredówce, Chlebowicach, Dobrzanicy, Dąbrowie ad Białe, Dąbrowie ad Borszów, Pletenicach, Pniatynie, Pohorylcach, Zaciemnem, Ładańcach i Łoniu. W roku bieżącym utworzono biblioteczki szkolne w Hanaczówce, Plenikowie i Dobrzanicy. Każdy księgozbiór składa się najmniej z 40 odpowiednio dobranych i przeważnie nowo oprawionych książek wraz z celowo ułożonymi wskazówkami co do sposobu korzystania z książek. Nadto zaopatrzono w apteczki szkoły w Alfredówce, Siworogach, Chlebowicach, Łoniu, Pletenicach, Pniatynie, Pohorylcach, Ładańcach i Zaciemnem. Najuboższą dziatwę szesnastu szkół zaopatrzono częściowo w odzież, częściowo w bieliznę jakoteż w przybory do pisania. Łączna wartość ofiarowanych pomocy wynosi ponad 1.400 zł.

2.

Prywatne Gimnazjum Żyd. Tow. Szkoły Ludowej i Średniej we Lwowie zaopatrzyło kosztem sześciuset kilkudziesięciu złotych szkołę powszechną w Jasionowcach p. Złoczów w cenne pomoce naukowe, jak: mapy, przyrządy, tablice, obrazy itp. Nadto zaopiekowało się wspomniane Gimnazjum szkołą powszechną w Chilczycach, p. Złoczów i zaopatrzyło ją w biblioteczkę, złożoną ze 134 książek, w 40 tablic, obrazów, mapę itp.

30.

Z WYDAWNICTW

1.

Nakładem Instytutu Pedagogicznego w Katowicach wychodzi począwszy od stycznia br. IX. rocznik miesięcznika „Chowanna" poświęcony współczesnym prądom w wychowaniu i nauczaniu.

Czasopismo to stawia sobie za zadanie: budzenie zainteresowania do naukowego traktowania problemów pedagogicznych, utrzymywanie związku między teorią pedagogiczną a praktyką w szkole oraz wskazywanie dróg, środków i metod samokształcenia, a przez to daje materjał rzeszom nauczycielskim do dalszego kształcenia się pedagogicznego.

„Chowanna" jest polecona przez Ministerstwo W. R. i O. P. (Dz. Urz. nr 1. z dnia 10. marca 1936 r. poz. 20).

„Chowanna" ukazuje się rocznie w 10 zeszytach w łącznej objętości 30 arkuszy (480 stron druku).

Prenumerata roczna wynosi zł 5. — półroczna zł 3. — Administracja „Chowanny" w Katowicach, ul. Szkolna 9. Wysyła na żądanie bezpłatne egzemplarze okazowe.

2.

Staraniem Wojskowego Biura Historycznego przy Generalnym Inspektoracie Sił Zbrojnych wydane zostało nadzwyczaj cenne dzieło zbiorowe pt. „Zarys Historii Wojennej Pułków Polskich".

Dzieło to zasługuje na szerokie rozpowszechnienie ze względu na swą treść i opracowania.

Cena całego dzieła, składającego się z 5-ciu dużych, ozdobnie oprawnych tomów i liczącego 7310 stron druku, wynosi zł. 180. — Dla udostępnienia jednak jak najszerszemu ogółowi możliwości nabycia tego dzieła, Główna Księgarnia Wojskowa umożliwia ulgowe jego nabywanie na warunkach ratalnych po zł. 10. — miesięcznie.

3.

W związku z zarządzeniem Ministerstwa W. R. i O. P. w sprawie organizacji przysposobienia młodzieży do obrony kraju, Drukarnia Państwowa w Poznaniu wydała nakładem własnym broszurę pt. „Zagadnienie obronności Państwa w nauczaniu i wychowaniu w szkole powszechnej" — w opracowaniu Mgr. K. Zajdy i H. Kiena.

Niezmiernie aktualna treść książki ujęta w formie praktycznych wskazań i obejmująca wszystkie przedmioty nauczania, stanowi dla każdego czytelnika - pedagoga nieodzowny podręczny przewodnik metodyczny, jedyny, jaki się w tej dziedzinie dotychczas ukazał.

Cena bardzo niska, 50 groszy za egzemplarz, oprócz kosztów przesyłki. Do nabycia w Drukarni Państwowej P. A. T. w Poznaniu, ul. Składowa 3.

4.

W zrozumieniu doniosłości zagadnienia wychowania fizycznego w szkołach, Ministerstwo W. R. i O. P. okólnikiem Nr 50/I W. F. 1204 poleciło

Dyrekcjom wszystkich szkół średnich, zakładów kształcenia nauczycieli i średnich szkół zawodowych zaprenumerowanie miesięcznika „WYCHOWANIE FIZYCZNE".

Czasopismo to — jedyne tego rodzaju w Polsce — daje materiał naukowy, wychowawczy i instrukcyjny z dziedziny W. F. i jest rzeczywiście niezbędną lekturą dla wychowawców fizycznych, lekarzy szkolnych, sportowych, kół rodzicielskich i tp.

Również przychylną opinię Ministerstwa W. R. i O. P. (okólnik Nr II-8295/37) uzyskał tygodnik dla sportowej młodzieży szkolnej „Sport szkolny".

5.

Ukazał się pierwszy okazowy miesięcznik Albumu Pamiątkowego Powstańców Ziem Zachodnich R. P. — Cena 1-go miesięcznika zł. 2.—, 17-tu zaś miesięczników zł. 30.

OD REDAKCJI

Prosimy P. P. Dyrektorów i Kierowników szkół o spowodowanie nadsyłania do Redakcji Dziennika Urzędowego Kuratorium egzemplarzy okazowych pism wydawanych przez młodzież szkolną.

Jesteśmy jednej krwi

Pamiętajmy o zbiórce na Fundusz Szkolnictwa Polskiego Za granicą!

15. I. — 15. II.

Jesteśmy jednej krwi

Prenumerata Dziennika Urzędowego wynosi 6 zł. i może być wpłacana w 4 ratach kwartalnych. — Cena numeru pojedynczego 60 gr. Należytości wpłaca się wyłącznie na konto czekowe P. K. O. Nr. 504.090. — Administracja Dziennika Urzędowego Kuratorium Okręgu Szkolnego Lwowskiego.

REDAKCJA RĘKOPISÓW NIE ZWRACA.

CENA OGŁOSZEŃ: Strona 60 zł.

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: Lwów, ul. Karmelicka 4, Kuratorium Okręgu Szkolnego Lwowskiego.

Tłoczono w drukarni Jana Żydaczewskiego, Lwów, ul. Leona Sapiehy 77, telefon 204-96.